

AGAMEMNON.

TREURSPEL.

Te AMSTERDAM,
By ALBERT MAGNUS, op den Nieuwendyk,
in den Atlas, by den Dam. 1684.
Met Privilegie.

COPYE

Van de

PRIVILEGIE.

DE Staten van Hollandt ende Westvrieslandt doen te weten. Also Ons vertoont is by eenige Liefhebbers van de DuytscheTael ende Dightkonst; dat sy tot meerder voortsettinge van dien, binnen Amsterdam hadden opgerecht, een konst-genootschap, bekent onder de Latynsche Sinspreuk, IN MAGNE VOLUISSE SAT EST. Waar inne dagelykx door hun wierd gearbeyd. Ende dewyle sy Vertoonders al bereits eenige stukjens klaer en onder de Pers hadden, om die door den druk gemeen te maken, soo waren sy te rade geworden (als beducht zijnde, dat die door andere moghten naar gedrukt werden, waer door sy hun voornemen geheel en al souden sien vernietight) haer te keeren aen Ons, onderdaniglyk versoekende, dat het ons beliefde uyt onbepaelde vrye magt, haer, voor de voorsz. werkken soo die reedts gedrukt mogten zyn, als die van tyt tot tyt, door haer gemaekt ende in 't ligt gebragt souden werden, gunstelyk te verlenen Octroy of voor-regt, om die alleen te mogen drukken ofte doen drukken voor den tyt van vyftien Jaeren, ende verder in communi forma. Soo is 't. Dat wy de sake en 't versoek voorsz. overgemerkt hebbende, ende genegen wesende ter bede van de Supplianten, uyt Onse rechte wetenschap, Souveraine magt, ende authoriteyt de selve Supplianten geconsenteert, geaccordeert ende geoctroyeert hebben, consenteren, accorderen ende octroyeren mitsdesen, dat sy gedurende den tyt van vyftien agter een volgende Jaren de voorsz. werken die reeds gedrukt zyn, ende die van tyt tot tyt door haer gemaekt ende in 't ligt gebragt sullen werden, binnen den voorsz. Onsen Lande alleen sullen mogen drukken, doen drukken, uytgeven en verkopen. Verbiedende daarom allen ende eenen ygelyken de selve werken naar te drukken ofte elders naer gedrukt binnen den selven Onsen Lande te brengen, uyt te geven ofte te verkopen, op de verbeurte van alle de naargedrukte, ingebragte ofte verkogte exemplaren, ende een boete van drie hondert guldens daer en boven te verbeuren, te appliceren een derde-part voor den Officier die de calange doen sal, een derde-part voor den Armen der Plaetse daer het casus voorvallen sal, ende het resterende derde-part voor den Supplianten. Alles in dien verstande, dat wy de Supplianten met desen Onsen Octroye alleen willende gratificeeren tot verhoedinge van hare schade door het nadrukken van de voorsz. werken, daar door in eenigen deele verstaen, den inhoude van dien te Authoriseren ofte te advoueren, ende veel min de selve onder Onse protectie ende bescherminge, eenig meerder credit aensien ofte reputatie te geven, nemaer de Supplianten in cas daer in yets onbehoorlykx soude mogen influeren, alle het selve tot haren laste sullen gehouden wesen te ver-

ant-

antwoorden; tot dien eynde wel expresselyk begerende, dat by aldie
sy desen Onsen Octroye voor de selve Werken sullen willen stellen
daer van geene geabbrevieerde ofte gecontraheerde mentie sullen mo
gen maken, nemaer gehouden sullen wesen het selve Octroy in 't ge
heel ende sonder eenige Omissie daer voor te drukken ofte te doen
drukken, ende dat sy gehouden sullen zyn een exemplaer van alle d
voorsz. werken, gebonden ende wel geconditioneert te brengen in d
Bibliotheecq van Onse Universiteyt tot Leyden, ende daer van behoor
lyk te doen blyken. Alles op peene van het effect van dien te verliesen
Ende ten eynde de Supplianten desen Onsen consente Octroye mogen
genieten als naer behooren: Lasten wy allen ende eenen ygelyken die
't aengaen mach, dat sy de Supplianten van den inhoude van desen
doen, laten en gedogen, rustelyk en volkomentlyk genieten en ces-
serende alle beletten ter contrarie. Gedaen in den Hage onder Onsen
groten Zegele hier aen doen hangen den 17 Decembr. in 't Jaer onses
Heeren en Zaligmakers duysent ses hondert twee en tachtig.

G. FAGEL.

Ter Ordonnantie van de Staten

SIMON van BEAUMONT.

Het KONSTGENOOTSCHAP heeft het Récht van de bovenstaende PRIVILEGIE, aengaende AGAMEMNON vergunt aen ALBERT MAGNUS, Boekverkoper tot Amsterdam.

In Amsterdam den 20 *May* 1684.

VER-

AGAMEMNON. Eúripid. Trag.

VERTOONERS.

AGAMEMNON, *Koning van Mycene.*

KLYTEMNESTRA, *Vrouw van Agamemnon.*

ORESTES, *Zoon van Agamemnon en Klytemneſtra.*

KASSANDRA, *Dóchter van Priamus, Koning van Trooje.*

PYLADES, *Vrind van Oreſtes.*

EURYBATES. } *Vertrouwelingen van Agamemnon.*
ARBAS.

DORIDE, *Vertrouwde van Klytemneſtra.*

ISMENE, *Vertrouwde van Kaſſandra.*

Gevólg van Agamemnon.

Het Tooneel is te Mycene, in 't Hóf van Agamemnon.

AGAMEMNON.

TREURSPEL.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES.

ORESTES.

JA, Pylades, 't is waar: de Grieken Zegepraalen
Van Azië: elk komt, om den veldheer in te haalen.
Mycene juygt van vreugd: het vólk, van alle kant,
By één vergaderd, wacht der Grieken vloot aan strand:
En gy, myn' vrind, gy, door de zelve drift gedreeven,
Hebt uyt Phocida, u meê herwaards aanbegeeven.
Maar, ach! uwe yver is gansch vruchteloos, myn Heer.
De Troojer heeft zyn' wraak, myn' vader leeft niet meêr.

PYLADES.

Uw' vader leeft niet meêr! ô wreede noodlôts plaagen!
O ongenade! die ons eeuwig zal doen klaagen!
Hoe wreed treft Atreus stam die doodelyke slag!
O droevig voorbeeld van der Goden gramschap! ach!
Rampzaal'ge Vórst! maar 'k bid, wil my te kennen geeven,
Door welk een ongeval uw' vader raakte om 't leeven.

ORESTES.

Na dat hy Troojen had doen buygen voor zyn' magt,
Gantsch Azië onder 't juk van Griekenland gebragt,
En wraak van Helenaas ontschaakinge genomen,
Is hy, begunstigd van de winden, en de stroomen,
Met duizend kielen, van 't verwoeste Trooysche strand,
In zee gestooken, vol van vreugd, na 't vaderland.
De vloot, met Trooysche buit, met prachtige gewaaden,

Met goud, en zilver, en gevangens overlaaden,
Besloeg, door haar getal, de gansche Egeesche zee.
Matroos ondekte uit marsch, en steng van verre alreê
't Gebergt van Argós: wyl de vloot dus komt gevaaren
Verheft één onweer zich afgrys'lyk op de baaren:
Den stoutsten Griek ontzonk de moed in die orkaan.
De winden loeijen, en de woeste gólven slaan
Vervaarlyk tegens één: men ziet de vloot geheven
Om hoog, en dan om laag, na de afgrond neêr gedreeven.
In dit gevaar vervalt vórst Agamemnons schip
Na strand, en overstaag op een' verbórgen klip: (ke
De kiel krygt krak op krak, tótze eind'lyk onder 't ruk
Der hólle barrening, spat uit zyn' voege aan stukken.

PYLADES.

Goôn!

ORESTES.

'tOnweer, en de nacht, verduisterende 't licht
Benam de vlooteling dat doodelyk gezigt.
't Rampzalig overschót van scheepen, daar gebleeven,
Gekurven masten, want, en drenkelingen dreeven,
En dóbberden door zee, elendig in die nood
Van één verstrooid.

PYLADES.

Zyt ge al verzekerd van de dood
Uws vaders? moogelyk is hy 't gevaar ontkomen,
Gy hebt die tyding al te haastig aangenomen;
Licht is die valsch, 't geval zal hem in 't kort misschien
Hier brengen, en gy zult hem zegepraalend zien.

ORESTES.

Eurybates, die zeer gelukkig daar het leven
Heeft afgebragt, zegt, dat myn' Vader is gebleeven:
Die droeve tyding, ach! myn' vrind, is al te waar:
Zy is bevestigd van meêr andre, dat gevaar
Ontworsteld, die op luik, en wrakke, aan onze stranden
Gedreeven zyn. Had nóch de zee hier 't lyk doen landen
Dan had Orestes nóch zyne asch ter aard besteld,
De laatste dienst gedaan aan dien beroemden held.

Maar

Maar, Goden, 'k ben door u, van dat geluk verſteeken,
Oreſtes is onwaard het allerminſte teken
Van gunſt. Nu heb ik ſlechts geófferd, en alleen
De hemel voor de ruſt van Vaders ſchim gebeên.
Zie, hoe het Godendom, ons ſteeds komt tegen ſtreeven:
'K heb u verhaald, myn' vrind, hoe Vader raakte om 't leven,
Rampzalig lót, aan hem beſchooren van de Goôn.
Myn' Pylades, hoor dat nu mede van zyn' zoon.
Die groote veldheer, na dat Priaams hóf, en haaven,
Gantſch Troojen was verdelgd, en in zyne aſch begraaven.
Begeerde niemand van zyn' dóchters, als alleen
Kaſſandra, die hy, met Troojaànſche kóſt'lykhêen,
En vórſtelyke beuit, voor af zond herwaards heenen:
Een' voor de wind bragt haar gelukkig te Mycenen.
Goon! in wat ſtaat, vond ik myn hart, als ik aan ſtrand
Die prachtige ſlavin, naauw met het ſchip geland,
Hoogmoedig zelf ontfing op eene Zegewagen:
De Trooiſche wapenen, en beuit ons na gedraagen,
De ſlaaven, achter aan, geboeid, ten toon geleid,
Vermeerderden de glans van haar' bekoor'lykheid.
Zy ſcheen ſomwyl zo tróts, en moedig in haar wezen,
Als had zy niemand in haar' ſlaverny te vreezen,
Maar op die zelve tyd van ons gezegepraald.
Dan zagmen weder op haar voorhoofd afgemaald,
Een edelmoed'ge wraak, die iders mededoogen
Verwekte, ja, ik zelf, was 't meeſt met haar bewoogen:
Haar ongeluk ging my gevoelig aan het hart:
In plaats van blydſchap, deelde ik mede in haare ſmart.
'K was toornig, om de ramp, die Troojen heeft geleeden,
En in myn hert ontroerd door haar' bekoor'lykheden.
'K bragt haar al beevende in Mycene: in 't end, myn' vrind,
Weet, dat Kaſſandra van Oreſtes word bemind.
De liefde doet myn hart op 't alderhevigſt blaaken,
Die onweêrſtreefbre drift doet my meêr rampen ſmaaken,
Als 't ganſche Troojen, van de Grieken heeft geleên,

PYLADES.

Veracht Kaſſandra; Prins, dan uw' genegendheên?

ORESTES.

(jaaren

Goôn! met wat ſchrik heeft zy, die, ſint haar kindſch
Tót Phebus prieſterin, en dienſt van zyne altaaren
Geheyligd is, aanſchouwd myn' liefde in zulk een ſtaat,
Z'e is veel te heylig van gedachten, ja, zy haat
Het huw'lyk, en veracht een' Minnaar, die geſprooten
Is uyt het bloed, het welk het haaren heeft vergooten:
En, ſteeds gevoelig door dat levendig verdriet,
Schreitze onophoudelyk, en anders doetze niet.

PYLADES.

Uw' deugd, uw' zórg, en uw' ſtantvaſtigheid in 't minnen,
Die zullen door de tyd haar' fierheid wel verwinnen.
Maar weet de Koningin...

ORESTES.

Helaas! wat zegtge my?
De Koningin is wel met haar bewoogen, zy
Bemint haar' deugden, die op 't aller heerlykſt praalen;
Maar haat het bloed, waar af Kaſſandra komt te daalen
Zy wil, om dat zy niets op my te winnen ziet,
Een bruygom kroonen, my verſteeken van 't gebied.

PYLADES.

Laat zig de Koningin door ſpyt zo verr' miſleiden?

ORESTES.

Ja, in Mycenen ziet men reeds met vreugd bereiden
De pracht en toeſtel, voor een huwlyk al te ſnood:
Maar dat Oreſtes zal beletten tót zyn' dood.
De trótze Egiſtus zal de onwaarde bruygom weezen.

PYLADES.

Egiſtus? ach! hoe is die keur voor u te vreezen?
Hy, die tien jaaren heeft, door Agamemnons laſt,
Op Klytemneſtra, u, en 't Ryks gebied gepaſt,
Die naar zyn' wil, en wenſch beſtiert de heerſchappye,
Zal zig gewiſſelyk, door ſtille kuyperye,
Verzekerd hebben van de grootſte in magt, in eer,
En mogendheid van ganſch Mycene, en Argós, heer.

ORES-

ORESTES.

Ja, Pilades, het vólk door oproer aangedreeven,
Wou, dat de Koningin hen zou een Koning geeven,
En onder valſche ſchyn, van 't nut der Grieken, dat
Een ouder vórſt, als ik, die meer bekwaamheid had,
Regeeren zou. dat zyn gevoelens van die geene,
Die door Egiſtus zyn miſleid, om in Mycene
Aan 't opperſte gebied te komen.

PYLADES.

Geef hem dan
Geen oorzaak meerder, die zyn' ſtaatzugt ſtyven kan.
Weêrſtreef, óf, doof die vlam, die u de ziel doet blaaken.

ORESTES.

Zoude ik my zelve aan zulk een' miſdaad ſchuldig maa-(ken!
Die ted're liefde, daar myn hert alleen door leeft,
Die vlam, die 't Godendom in my ontſteeken heeft,
Verbergen! 'k Zou....

PYLADES.

Wat 's uw beſluyt.

ORESTES.

'K zal 't u verklaaren,
En dat geheym, dewyl 't dóch zyn moet, openbaaren.
Ik wil... Maar, Pilades, 'k zie imand herwaards treên:
Het is de Koningin: ik moet haar moei'likheên,
En moederlyke toorn wat trachten te verbreeken.
Ga heen: 'k zal u daar na van alles breeder ſpreeken.
Hoe vrees ik, hemel! voor haar' gramſchap in deez' ſtaat.
Goôn! 'k zie de ontroering van haar hart in haar gelaat.

TWEEDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, ORESTES, DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Myn' Zoon, gy weet, dat gy my hebt in toorn onſteeken;
Maar 't moederlyke hart dwingt my, voor 't laaſt' te ſpreeken.

Elk kent de liefde, die ik draage tót myn bloed.
Met welk een' ted're zórg heb ik u opgevoedt!
Had ik in de armen van uw' Vader moogen geeven, (ven,
Zo waard een' Prins, reeds in het bloeijenst van zyn' le-
Wat vreugd was 't my geweest? maar ach! nu is hy dood:
Een wreede schipbreuk heeft me ontrukt myn' bedge-
noot.
Nu komt de kroon aan u, en schoon de muitelingen,
Egistus met geweld ten Zetel willen dringen,
Vrees niet, myn' zoon, ik zal u helpen aan 't gebied,
Ik ben uw' Koningin, en moeder: vrees hen niet. (praalen:
Maar deze dag moet door uw' trouw op 't heerlykst
Laat eens uwe oogen op zo veel Prinsessen daalen,
Wier Vad'ren, op 't onbód uws Vaders, zyn by één
Gekomen: yder poogt na heur' genegendheên.
Verkies; wil mórgen, óf op dezen dag vereénen
Met een Princes, myn' zoon, van Kreten, van Athenen,
Of Sparte, ik stel op die voorwaerde, 't ryks gebied
In uw geweld, en magt; maar mor daar tegens niet.
Ik weet, wat ik aan u, en ook uwe onderdaanen. (nen.
Verbonden ben, waar toe myn' pligt my aan komt maa-
ORESTES.
Ik zie uw' goedheid, en uw' zórg, 'k voel, dat myn hert
In liefde en dankbaarheid te meêr onsteeken werd; (ven,
Maar 'k zou de waarheid van myn zeggen gansch verdoo-
Mevrouw, indien ik u de scepter wilde ontrooven?
Volhard in 't heerschen, elk zal vredig, en getrouw,
Eerbiediglyk 't bevel op vólgen van een' vrouw.
By Koninginnen, die met zo veel luister praalen,
Met zo veel deugd, kan, zelf de grootste vórst, niet haa-
Het was onbillyk, zo den staat u wetten gaf. (len.
Indien een' Koning moet de Griekſche septer staf
Regeeren, 'k zal daar van alleenig de eer naam draagen.
Gy zult gebieden, naar uw' wensch, en welbehaagen;
Al myne vólk'ren voor u neêr gebogen zien,
My, met de kroon op 't hoofd, als onderdaan, gebiên:
Ja, 'k daagde Goden tót getuigen. Maar wat reden,
Welk

Welk een noodzaaklykheid dwingt my in de egt te tree-
'Verraad zal zonder dat, ten kósten van het bloed (den?
Der muytelingen, wel vergaan. Oreſtes moet
Held Agamemnons ſpoor, zyn' deugd, en helden paden
Navólgen. Door zyne arm, en lóffelyke daaden,
Maar door geen huw'lyk, wierd Arkadië gebragt,
Met Ciceonna, en Korinthe in zyne magt:
En zo ik mede moet uytbreiden myne paalen,
'K wil, dat myn' deugd alleen daar van zal zegepraalen.

KLYTEMNESTRA.

Verberg voor andre vry de zórgen van een hart,
Dat in de liefde van Kaſſandra blyft verward.

ORESTES.

Acht gy 't een miſdaad, dat ik ben in liefde ontſteeken?
Ach! 't is me onmogelyk die banden te verbreeken.

KLYTEMNESTRA.

't Is geen onmoog'lykheid, maar lafheid van 't gemoed.
't Was al te ſchandlyk, Prins, voor Klytemneſtraas bloed,
Met Troojens overſchót, gevangene in Mycenen,
Tót aller Grieken hoon, laf hartig te vereenen.

ORESTES.

Veracht gy die, die van uw' ſtaat zyn? groote Goôn!
ô Moeder! doemt gy dus die zwakheid in uw' zoon,
Dat zig Oreſtes door de liefde laat verwinnen?
Dat hem Kaſſandra dwingt, haar' ſchoonheid te bemin-
nen:
Gy, die my zo veel acht, en die voor yder één
Rechſtvaardig zyt....

KLYTEMNESTRA.

Ik ben, die 'k altoos was voorheen:
Maar gy, ondankb're, zult gy my ſteeds tegen ſtreeven
En, in myn' weêrwil, haar uw' trouw, en liefde geeven,
Daar ik om uwent wil haar ondergang betracht?
Zal Klytemneſtra zien uw' vryheid, in de magt
Van een ſlavinne, die, ontbloot van vrind, en magen,
Aan haaren bruygom niets, dan traanen, op kan draagen.
Die hier geboeyend, ſteeds haare ondergang beſchreit?

ORESTES.

Verdooft haar' ramp de glans van haar' bekoorlykheid ?
De deugd gekluysterd, en 't Rampzalig lót, en traanen
Dier schoone, komen die ons tót haar' hulp niet maanen ?
Hoe wreeder 't noodlót op haar is, ô Koningin !
Hoe grooter haare ramp, hoe ik haar teerder min.
Wat zou 't, ô Goden ! my al vergenoeging geeven
Mogt ik Kassandra eens gelukkig hier doen leeven ?
Maar gy, Mevrouw, gy haat die schoone.

KLYTEMNESTRA.

Ja, ik moet
Haar haaten : haat haar mede, op 't voorbeeld van uw (bloed.

ORESTES.

Moet ik om uwe haat die haaten, die 'k beminne ?
Wat wreeder eysch !

KLYTEMNESTRA.

Myn' zoon, zy is een' Trooyaninne.
Haar' broeder Paris heeft die myne zuster niet,
Vórst Menelaus vrouw, na 't Aziaansch gebied
Vervoerd, en Sparte zulk een waerdig pand ontnomen ?
Kon 't Griekſche leger wel in Azie over komen,
Voor dat myn' dóchter was geöfferd aan de Goôn ?
Ik heb myn eigen bloed, op 't moordaltaar, zien doôn:
't Meynedig Trooyen kóst de braafste helden 't leeven.
Haare overwinnaars, zelf uw' vader, is gebleeven,
En onder 't woên der zee, met schip, en vólk vergaan :
En gy, myn' zoon, gy zoud zo laf zyn, dat gy aan
Een Trooyanin uw hart, en trouw zelf op zoud draagen ?
Laat haar veel eerder haar rampzalig lót beklaagen ;
En in die droeve staat het noodlót van de Goôn
Voorzeggen. Welk een schand! zo Agamemnons zoon,
Een telg van 't heerlykst bloed, uyt Góddelyke looten,
Een vrouw omhelsde, uyt zulk een haatelyk bloed gesprooten.
'K bemerk, ondank'bre zoon, dat u myn' reden niet
Behaagen, dat myn' raad u strekt tót ziels verdriet,
En dat gy wenscht te zien uw' lieve Trooyaninne.

Nóch ééns, Regeer; maar met een andre Koninginne,
Of door myn' eygen' trouw zult gy een' Koning zien,
Den Ryks-troon treeden, my, en Griekenland gebiên.
'K vermag hier meer, als gy. De prieſters, de ófferhanden,
't Altaar is reets bereid, en 't heylig vier aan 't branden,
Om 't groote huwlyk te voltrekken. Wiltge uw' val
Uw' eygen rampen niet voorkomen?

ORESTES.

Ja, ik zal
Dat doodd'lyk huwlyk wel beletten, ik zal weeten,
Mevrouw...

KLYTEMNESTRA.

Vermetele, hebt gy uw' pligt vergeeten,
Dreygt gy uw' Moeder?

ORESTES.

Ach! vergeef die miſlag aan
Uw' zoon. Egiſtus, die verrader heeft miſdaan:
'K zal zyn' trouwloosheyd met uw' deugden niet veréénnen.
Zo lang, als gy alleen, zult heerſchen in Mycenen,
Zal ik, eerbiediglyk, en nedrig, uw' geboôn,
En wetten vólgen; maar, als nevens u de Troon
Door andre wierd bekleed, gy kunt verzekerd weezen,
Hy had zyn wis bederf, ja zyne dood te vreezen.
'K ga, overdenk myn' reên.

DERDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Is 't mogelyk? is dat
Vergelding voor de zórg, die 'k altoos voor hem had?
Ik heb de ondankbre ſteeds in 't grootſt gevaar van 't leven,
Daar 's vader afzyn hem aan over had gegeeven,
Beſchermd, en trouw behoed, ik, die een dóchter, en

Daar by een' weduw' van gekroonde vórsten ben.
Die sint tien jaaren, naar myn' wil, en welbehaagen
Dit ryk regeer, heb 't hem vrywillig opgedraagen;
Maar 'k zal zyn' trótsheid door myn huwelyk, in 't kor
Wel straffen: niet, dat ik alleen gedreeven word
Door spyt en tooren, om myn' zoons vermetelheden
Tot die verheffinge...

DORIDE.

Mevrouw, wat 's dan de reden
Die u daar toe beweegt?..

KLYTEMNESTRA.

Zal ik 't u zeggen, myn
Doride? ach! 't is de liefde.

DORIDE.

ô Goôn! kan 't mooglyk zyn
Dat gy Egistns....

KLYTEMNESTRA.

Ja, die kon myn' ziel verwinnen.
't Beweegt my alles, om Egistus te beminnen.
De tyd, gelegendheid, des Konings dood, myn' zoon,
Myn' wreede nootlóts star, Doride, en zelf de Goôn.

DORIDE.

Wel hoe, Mevrouw.

KLYTEMNESTRA.

Hoor, hoe ik eerst wierd ingenomen,
Door deze drift, hoe 'k tót die zwakheid ben gekomen.
Het is u wel bewust, dat myne bedgenoot,
Toen hy in Aulis lag geankerd met de vloot
Der Grieken, meerder tót zyne eer, als bloed gedreeven,
Tót zoen der Goôn, myn kind op 't moord altaar deê sneeven,
Om voor de wind van hen te krygen. Ach! wat smart
Was 't voor myn' ziel! wat toorn verwekte 't in myn hart.
Ik noemde duizendmaal hem trouw'loos, een verrader,
Laf harte bedgenoot, en eene ontmenschte Vader.
Hy trok na Troojen, zyn afweezen deê myn' haat
Vermind'ren: 'k zag toen klaar zyn' wreede pligt van staat.

'K trok

| trok dan uyt Aulis, en kwam aanſtonds herwaards
heene,
| beſloot myn' droefheid, en myn' traanen in Mycene;
et welk een' zórg, en vlyt heeft daar Egiſtus niet
yn' ziel vertrooſt, in al die rampen en verdriet?
y hielp met yver my dit Ryk en 't vólk regeeren.
at deê hy niet, om myn gezag te doen vermeêren!

DORIDE.

y wierd van yder, als een' ſteun van 't Ryk geacht.

KLYTEMNESTRA.

elaas! wie had ooit van Egiſtus dat verwacht?
ie had geloofc; dat hy zyn' deugd zo zou belaagen?
at hy, in ſchyn van zórg voor 't ſtaats belangte draagen,
'c heimelyk tót my, zyn' wettige Vórſtin,
ou durven draagen een' verdoemelyke min?

DORIDE.

at hoor ik!

KLYTEMNESTRA.

Hy dorſt my nóch zelf zyn' vlam ontdekken.
aarom gaf ik de toorn, die 't in my kwam verwekken
een meerder plaats, tót ſtraf van zyn' vermetelheid!
had hem verbannen, en 't Myceenſche hóf ontzeid:
aar 't was gevaarlyk voor den ſtaat: 'k heb dan gezweegen.
dacht Agamemnon door myn ſchryven te beweegen,
m weêr na Griekenland te keeren, maar 't was al
m niet, 't hoogmoedig hart dacht ſlechts aan Troojens
n om een zege die ons niet als ramp voorzeide, (val.
en overwinninge, zo doodd'lyk voor ons beide:
at meêr is...

DORIDE.

Wel, Mevrouw.

KLYTEMNESTRA.

In 't heir was hy verliefd,
riſeïs had hem door haar' ſchoonheid 't hart doorgriefd.
yne ongetrouwheid, ach! verdubbelde myn' ſmerte,
e ſpyt en ſchimp dier hoôn doorpynigde my 't herte.
was droevig, en onſteld, ganſch hoop'loos, 'k zag myn
haat

Toen tót Egiſtus nóch vermeerd'ren in die ſtaat. (ken:
'K ontvlugte hem, om niet zyn' vlam meêr aan te kwee-
Maar myn' verachting heeft dat vier nóch meêr onſtee-
Zyn' zórg en yver voor den ſtaat heeft my verpligt, (ken
Myn' haat te matigen, en hem voor myn gezigt
Te dulden. Welk een vier vermeeſterde my 't harte?
Ook hoorde ik in die tyd, tót meerd'ring myner ſmarte
Dat Agamemnon, toen hy weer van Trooyen kwam,
Dicht by Scamanders zoom, weêr door een' nieuwe vlam
Ontſteeken was: dat hem Kaſſandra kon behaagen:
Dat hy die Trooyanin zyn hart had opgedraagen:
Den dienſt der Goden wilde ontrukken, en haar licht
Zou komen trouwen in dit hóf, voor myn gezigt.
'K wil 't niet ontveinzen, door die hoon, en trouwloos-
heden,
Doride, was ik haaſt van 't pad der deugd getreeden
'K had licht'lyk toen beſtaan de afgryſelykſte zaak,
De grootſte gruw'len, tót voldoening myner wraak.
Dóch egter weet gy, als 't gerucht my kwam ter ooren
Van zyne dood, en 't lót, hem van de Goôn beſchooren,
Hoe my die ſlag trof, hoe 'k vol waare rouw, en druk
Zyn' dood beſchreid heb, en rampzalig ongeluk.
Dat ik van droefheid zelf my 't leven had benomen,
Had gy, ô wreede! my daar in niet voorgekomen.
'K heb duizend grafſteên in 't Myceenſch gebied geſteld,
Gevierd, geófferd, tót gedacht'nis van dien held.
Ja, 'k wilde, om na zyn' dood, in volle roem te leeven,
Al 't voorverhaalde zelf vergeeten, en vergeeven:
Maar als ik zie myn' zoon opóffren zyne min,
Aan 't voorwerp myner haat, zelf aan een Trooyanin,
Myn' weldaan hoonen, en zyn lóff'lyk bloed onteeren,
Zyn' moeder trótzen, en in 't aangezigt braveeren,
Voel ik de gramſchap, en de haat op nieuw in my
Ontſteeken: 't ſcheelt my niet, óft' liefde, óf razerny
Of haat, óf wraak is, daar myn' ziel door werd gedreeven,
't Schynt me alles gunſtig, en een oopen weg te geeven,
Tót myn beſluyt, de dood des Konings, al de pracht
Die

ie reeds bereid is, 't vólk, dat voor 't altaar my wacht
e trótsheid van myn' zoon, en zyn' weerſpannigheeden:
k ben ook onmagtig, om my zelve na de reden
e voegen, ik kan niet myn' gramſchap wederſtaan,
yn' wraak moet zyn volbragt, laat ons ter tempel gaan
yn huw'lyk moet... Maar 'k zie Euribates genaaken.

VIERDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, EURIBATES.
DORIDE.

EURIBATES.

Ach! wat geluk, Mevrouw, kom ik u kenbaar maaken!
'órſt Agamemnon leeft, 't gerugt van zyne dood
s valſch; de hemel heeft uw' waarde bedgenoot,
ie ik geloofde, dat in 't onweer was gebleeven,
'ót aller Grieken heil, behouden in het leeven,
acus brengt daar van de zeek're tyding: hy
s met Egiſtus....

KLYTEMNESTRA.

Ach! wat boodſchap brengt me my!
al ik myn' bedgenoot nu weêr zien na tien jaaren?

EURYBATES.

Hy, door het onweêr, en 't geweld der hólle baaren,
llendig op een wrak verr' van de plaats geſpoeld,
aar onze vloot de ſtraf der Goden heeft gevoeld,
Vierd door zyn vólk, dat zig in ſloepen had begeven,
elukkig nóch gebergd, op de oever van zyn leven.
Hy, uyt die nood, dank zy het godendom, gered,
eeft zyne ſtreek recht na Mycene toe gezet,
Met al de ſchepen, die het onweer zyn ontkomen:
Maar ſteeds verhinderd door de winden, en de ſtroomen,
Heeft hy elendig, met de vloot, voor onze wal
Tót nu gezworven, en de faam meldt reeds 't getal
Van zyne ſcheepen, en de ſchatten der Troyanen.

Ik zag Oreſtes en veel ſtaat'lyke onderdaanen
Ter haven ſpoeden, en na de oever van de zee.
Na dit verhaal, vólg ik met uw verlóf, hen meê.

KLYTEMNESTRA.

Ga heen, ik ken uw' trouw; 'k zal aanſtonds derwaard treeden.

VYFDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Wat hoor ik! welk een' maar! wat ſchrik rydt door myn (leden
Goôn! welke ontroering voel 'k in binnenſt van myn hart!
Hoe ſchielyk word vermengd myn' blydſchap met myn' ſmart!
Waar is de vlam, die 'k eerſt voelde in myn' ziel ontſtooken?
Die overwinnaar, die de Grieken heeft gewrooken,
Het opperhoofd van zo veel koningen, keert weêr.
Dat alles voor de glans van zyne naam en eer,
En zege wyk'! myn hart wil hem alleen beminnen.
Gy ed'le roem, gy deugd, gy brengt my weêr te binnen
Myn' plicht, ik voel u weêr in myn gemoed herſteld:
Maar Goôn! door welk eene angſt voel ik myn hart bekneld.
Wanneer myn ſchandelyk beſluit my komt te vooren,
Dat myne bedgenoot hier zelf zal zien en hooren?
Rampzalige!

DORIDE.

Mevrouw, verban uyt uw gemoed
Die droefheid tóch.

KLYTEMNESTRA.

Ik ken de fierheid van het bloed
Van Atreus. 't wroegend hart, door 't naberouw bewoogen,
Stelt my de afſchuw'lykheid van myn beſluit voor ogen.

yn dit de tekenen van rouw, die 'k aan zyne asch,
an zyn' gedachtenis, en trouw verschuldigd was!
'Zou, onder schyn van myn' gehoonde trouw te wreeken,
En ander kroonen, en zyn' zoon van 't Ryk versteeken!
Tót welke oned'le drift was myn gemoed gebragt!
Vórst Agememnon zal de toestel, all' de pracht, (ken!
Tót die onwaarde trouw, dan tót myn' schande ontdekch! laat ons aanstonds vry uit dit gewest vertrekken:
e Troon verlaaten, en met die gansch Griekenland:
at my een' ballingschap weêr zuyv're van die schand.

DORIDE.

Vy vluchten! ach! in welk gevaar wilt gy u steeken?
w' liefde blyft bedekt, ze is my alleen gebleeken.
Vie kan de Koning dat geheim tóch doen verstaan?
w' vlucht Mevrouw, zou ons betichten, en verraân.

KLYTEMNESTRA.

Besluyt van't huw'lyk zal hem klaar de misslag toonen.

DORIDE.

'k weet duizend midd'len, om u weder te verschoonen:
es Vórsten weêrkomst zal 't gerucht van uwe trouw,
n al die toestel wel vernietigen, Mevrouw.
n schoon hy 't hoorde, hoe kunt gy in uw' gedachten
et opzet van die trouw voor zulk een' misdaad achten,
at die voor eeuwig u het hart in wroeging laat?

KLYTEMNESTRA.

ja, 'k zal nimmermeer vergeten dat verraad.
'k zal elk het naberouw...

DORIDE.

Gy moet u zelf verpynen,
Jw' bedgenoot zal hier haast in het Hóf verschynen.

KLYTEMNESTRA.

Vel aan, ontmoeten wy myne eerste bruidegom.
Het overig beveel ik aan het Godendom.

Einde van het eerste Bedryf.

TWEEDE

TWEEDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

KASSANDRA, ISMENE.

KASSANDRA.

Laat my begaan, Iſmene: in myne razernyen,
In al de rampen, die my 't godendom doet lyen,
Erken ik reên, nóch pligt; in deze droeve ſtaat,
Verſtrekt de dood alleen my tót een' toeverlaat.

ISMENE.

Mishaagt het leeven aan Kaſſandra, die geſprooten
Uyt Koninklyke bloede, en Góddelyke looten...

KASSANDRA.

Ach! zwyg van myne ſtam, rep van haar luyſter niet;
Maar ſpreek veel eer van ons geledene verdriet:
Hoe al myn' broederen geraakten om het leeven: (ven
Hoe de oude Priamus door 't Griekſche ſtaal moeſt ſnee
Hoe 't gryze ontzachlyk hoofd, beklad met ſtóf, en bloed
Geknót van 't lichchaam, wierd vertreeden met de voet:
Verbeeld my Hektór, door Achilles zwaard verſlaagen:
Hoe hy, gebonden aan des overwinnaars wagen,
Om Troojen wierd geſleept, met wond op wond door-
boord:
Hoe op Achilles graf myn' zuſter wierd vermoord.
Hoe 't jongske Aſtianaks gewurpen van den hoogen
Trojaanſchen wal, 't hart van zyn' beulen heeft bewoo-
Vooral, errinner my, hoe 'k zelve van 't altaar (gen.
Gerukt wierd, en geſleept by 't lós gevlochten haar.
Helaas! wat hoor ik hier? tót meerd'ring myner ſmarte,
Spreekt elk tót lóf van myn' verwinnaar: 't vólk, van harte
Verblyd, ziet hem hier in Mycene te gemoed:
Terwyl myn' droeve ziel het wreed herdenken voedt
Van Trojens ondergang, niets anders zich inwendig
Verbeeldt, als brand, en moord; hoe Priamus, elendig,
Gevólgd van Troojeren, geſneuveld in die nood,

Nóch

Nóch troost'loos waaren gaat, van de eer van 't graf
ontbloot:
Zyn hart word innerlyk doorpynigd door zyn' klagten.

ISMENE.

Ik bid, mevrouw, verban die droevige gedachten.
el 't lót van Trooje, en al de Troojers uyt uw' zin.
Oreftes mint u?

KASSANDRA.

Ach! wat fpreekt ge my van min!

ISMENE.

'K zie, dat ge, op 't noemen van zyn' naam, u komt te
ontroeren.
Is 't moogelyk! kan u de haat dus verr', vervoeren?
Dat gy hem, die voor u. . .

KASSANDRA.

Wierd hy van my gehaat;
Helaas! gy zaagt my min ontroerd in myn gelaat.

ISMENE.

Zo heeft, mevrouw...

KASSANDRA.

Toen ik gevoerd wierd herwaards heene,
Dacht ik geen voorwerp, als van haat, hier in Mycene
Te ontmoeten: 'k dacht, dat zich in Agamemnons hóf
Niets, als de laffigheid van Menelaüs, óf
't Medoogenloos gemoed van Pyrrhus, zou vertoogen:
Maar 'k vind het tegendeel in prins Oreftes oogen.

ISMENE.

De hemel zy gedankt: 't fchynt dat het Godendom,
Bewoogen met ons lót, gebruykt Oreftes, om. . .

KASSANDRA.

Helaas! wat zegt ge? in all' de rampen, die my plaagen,
Vrees ik het allermeeft, het juk der min te draagen.
Het is niet noodig, u te fpreeken van myn' ftam:
Dat my myn' naam verbiedt, te omhelzen zyne vlam;
Dat ik, onaangezien de Vórft zyn hart en ftaaten,
My aanbiedt, hem zó wel als zyne zoon moet haaten:
Dit heilige gewaad, Apóllo toegewydt,

Toont klaar, dat myne pligt gansch met de liefde stryd.
Gy weet, hoe 'k aan 't altaar voor eeuwig my verpande,
Hoe ik, door Gódsdienst, en gestadige ófferhande,
Vereerd wierd met de naam van Phebus priesterin.
Die Gódheid storte my 't besluyt van 't noodlót in:
Maar sint ik my heb aan een' sterflyk mensch gegeeven,
Word my geen kennis van voorzegging toegeschreeven,
En niemand slaat geloof aan de uitkomst, en de tyd.
't Schynt, dat het Godendom, dat geen' verdeeling lyd
Van harten, die alleen aan hen zyn opgedraagen,
My niet alleen daarom, maar, die my mint, wil plaagen.

ISMENE.

Gy bindt u aan de Goôn, voor u zo wreed, en straf:
Maar zeg, wat baat het u? wat voordeel hebt ger af?
'K acht nergens na zo groot de haat van uw' verwinnaar.
De hemel toond u zo veel gunst niet, als uw' Minnaar.

KASSANDRA.

Daar komt hy zelf. ô Wreed herdenken van myn' smart
Verberg, zo't moog'lyk is, 't geheym tóch van myn hart.

TWEEDE TOONEEL.

ORESTES, KASSANDRA, ISMENE.

ORESTES.

DE hemel zy gedankt, myn' Vader is behouwen;
De Goden doen ons, hem weêr in Mycene aanschouwen.
Hy van het gansche hóf, en 't juychende gemeen
Begroet als winnaar, en onthaald met plegtichêen,
Zal hier haast by u zyn: wil midlerwyl gedoogen, (gen
Dat ik spreek van myn' min: zult gy nooit zyn bewoo-
Door zo veel' zuchten, zo veel' traanen, zo veel' pyn?
Zal 't hart, dat wreede hart altyd onbuygzaam zyn?

KASSANDRA.

Hoe, poogt gy my nóch tót uw' liefde te beweegen?

Weet

Veet gy niet, wie ik ben, en wie gy zyt daar tegen?
't ons geoorelóft te spreeken van de min,
vaar gy een' Griek zyt, Prins, en ik een' Troojanin?
Grieken de oorzaak niet van all' myn' droeve plaagen,
at ik versteeken ben van ouders, en van maagen?
yn myne rampen nóch niet groot genoeg? wilt gy,
ly nóch vervólgen in myn' wreede slaverny?
rachtge in myn' boeijens my nóch meerder...

ORESTES.

Welke reden!
Ioe pynigt gy myn' ziel, die zo veel heeft geleeden!
al dan die ted're min, waar door ik heel verkwyn,
estaadig in uw oog, helaas! een' misdaad zyn?
ndien men deze drift de naam van schuld kan geeven,
o blyve ik schuldig, tót het einde van myn leven;
Dewyl 't myn lót is, u te minnen voor altyd.

KASSANDRA.

Myn lót is, dat ik myn rampzalig leven slyt
n haat, in wanhoop, en in droeve jammer klagten,
n bitt're traanen, en angstvallige gedachten.

ORESTES.

s u dat wreede lót voor eeuwig op geleid?
Dat gy steeds zuchten loost, en droeve traanen schreit?
Legt Trooje nu verwoest, denk, dat de Griekschs walle
Dat zelve lót, mevrouw, eer lang te beurt kan vallen;
Want alles neemt zyn keer: 't is waar, dat uw geslacht
En 't prachtig Ilium is heel te niet gebragt;
Maar gy, Prinses, gy zyt nóch overig gebleeven,
En door myns vaders zórg behouden in het leven.
Wie weet, óf hy u niet, in plaatse van slaavin,
Ten Griekschen troon verheft, als wettige vórstin:
Of hy u, om in ons die ryken te veréénen,
Zyn' zoon niet opdraagt, met de rykstaf van Mycenen?

KASSANDRA.

Myn heer!

ORESTES.

Is Trooje door het Grieksche vuur vergaan,

Hoe dier, mevrouw, hoe dier komt ons die val te ſtaan!
Hoe menig held moeſt dit bekoopen met zyn leven!
Dit is het nóch niet al: Egiſtus, aangedreeven
Door ſtaatzucht, tracht zich zelf te dringen in 't gebied:
Des Konings wederkomſt, wat ramp ſpelt die ons niet!
En ſchoon de Griek uw'haat verdiende, ik die voor dezen
Geen vyandſchap aan Trooje, óf d'uwe heb beweezen,
Die om myn'jonkheid van het oorlóg wierd verſchoond,
Heb ik verdiend, dat gy u zo afkeerig toont?

KASSANDRA.

Helaas!

ORESTES.

Zo myn ontzag, myn' trouw, myn' droeve klagten,
Myn' ted're liefde niet uw' wreedheid kan verzachten,
Zo wreek u van uw leed: ſtoot toe, mevrouw, ſtraf vry
Vórſt Agamemnon, ja, ganſch Griekeland in my.
Verſmoor die vlam vry in myn bloed, dat u myn leven..

KASSANDRA.

'K ſta na uw' dood niet, neen, wil ſlechs die vlam weêrſtreeven.
'K word hier van elk gehaat, en verontwaardigd, doe
Het zelfde, en draag my haat, in plaats van liefde, toe:

ORESTES.

Hoe, ik mevrouw? ô Goôn! hoe kan zulks mooglyk weezen?

KASSANDRA.

Wil voor Kaſſandra, die rampzalige, vry vreezen:
Die ramp op ramp meêſleept, 't zy waar haar't noodlót ſtiert.
Wie weet, óf gy door my niet meê rampzalig wierd?
Gy zyt uyt Atreus, en uyt Tantalus geſprooten:
En ik rampzalige ben ééne van de Looten
Van de oude Priamus, een' ſtam van elk gevreeſt,
Myn' liefde is doodd'lyk voor myn' minnaars ſteeds geweeſt:
Denk, welk een droevig lót Chorebus was beſchooren:
Die Held, die, 'k op de laſt myns vaders, had verkooren
Tót

Tót myne bruydegom: Hy kwam ter naauwer nood
In Trooje, óf moest zyn' min bekoopen met de dood.
Den Griekschen Ajaks wierd geblikseimt voor myn' voeten;
Die trótze moest zyn' min zelf met zyn leven boeten.
Des beef, en sidder vry, op zulk een voorbeeld, heer.

ORESTES.

De hemel storte op my haar' bliksem straalen neêr,
Ja,'k durf de gramschap en de wraak der Goden daagen,
Zo my hunn' haat benydt u liefde toe te draagen.
Maar moog'lyk, dat uw' haat, mevrouw veel grooter is
Als all'...

KASSANDRA.

Dat ik uit zucht tót uw' behoudenis
Spreek van de rampen van myn' minnaars, is dat haaten?

ORESTES.

Helaas!

KASSANDRA.

Wil u niet op eene yd'le hoop verlaaten.
Zie toe, myn heer, bedrieg u zelve niet: men vindt
Geen ongelukkiger, dan die Kassandra mint.
Hoe wreed zou zyn uw lót, zo myn' genegenheden...

ORESTES.

Zo word ik dan gehaat?

KASSANDRA.

De Vórst komt herwaards treeden.
Het strekt ons alles tót een' hinderpaal, myne eer,
Uw lót, de Goden, dóch uw' vader 't meest, myn heer.

ORESTES.

Helaas! mevrouw, waard gy myn' liefde slechs niet tegen!
Het hart eens vaders is zeer licht'lyk te beweegen.
De zuchten van een' zoon, vermoogen veel door 't bloed.

DERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ORESTES,
ARBAS, *Gevólg*.

AGAMEMNON, *tegen zyn gevólg*.
Vertrek. Gy, Arbas, blyf: En gy, myn' zoon ga, ſpoed
U tempel waard; geef laſt, om aanſtonds, tót een' teken
Van waare erkentenis, het óffer vier te ontſteeken.
Een zegepraalend' Vórſt, weêrkeerende op zyn' troon,
Is groote dankbaarheid verſchuldigd aan de Goôn.

VIERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ARBAS.

AGAMEMNON, *vervólgt zyn' reden*.
NA all' die eer' die me in Mycene word beweezen,
Zie 'k myn geluk voltooid, myn' ſtaat in tóp gereezen;
Doch midd'lerwyl voel ik een' wroeging in 't gemoed.

ARBAS.
Hoe! kan'er nóch iets zyn, dat u ontruſten doet?
Gy hebt, den hemel zy gedankt, de vreugd genooten,
Van zegepraalend' hier te landen met uw' vlooten.
't Gevaar ontworſteld van de hólle onſtuime zee;
En kunt hier leeven in een' volle ruſt en vreê.

AGAMEMNON.
Wat word men licht'lyk door een' valſche ſchyn bedroogen?
't Geluk is altyd niet, gelyk het ſchynt, voor de oogen;
Het zoet daar van is vaak met bitterheid verzeld.

ARBAS.
Wat wil dit zeggen heer? wat is 't, daar ge u in kwelt?

AGAMEMNON.
Wat heb ik hier gebragt, na de arbeid van tien jaaren,
Als 't droevig overſchót eens ſchipbreuk, dat de baaren

Ont-

…ntkomen is? ik, een verwurpeling der zee,
…g op myn' weêrkomst, hoe men my in schyn alrêe
…n prachtig grafstê opgeregt had in Mycene:
… zag een onsteltenis door al die blydschap heene.
…et hóf schynd heel bedroefd, het vólk ontroerd van geest.
…gistus ziet verbaast, Orestes staat bedeest:
…, zelfs de Koningin schynt heel onsteld te weezen:
…e ontroering van haar hart is uyt haar oog te leezen,
…t alles maakt myn' ziel voor ongeval beducht.
…ll' die ontsteltenis, dat droef, en stil gerucht,
…ie heymelyke schrik, die niemand recht durft uiten....

ARBAS.

…Zal uyt uw' min, die gy draagt tót Kassandra, spruiten.

AGAMEMNON.

…oorzeker, Arbas, ach! wie weet, hoe dier, dat my
…at dood'lyk vuur zal staan! wat ramp, my naakend zy?
…óch midd'lerwyl, o Goôn! gy kunt getuygen geeven,
…oe ik heb zelf getracht, die vlam te wederstreeven.
…n plaats, dat ik my van haar' fierheid heb beklaagd,
…eeft haar' verachting my in tegendeel behaagd:
…k heb, ziende, dat ik dus die drift niet kwam te boven,
…etracht, dat dood'lyk vuur door't afzyn te verdooven:
…e trótsheid nagebootst van een' verwinnaar, haar
…eracht'lyk, als slavin, voor afgezonden naar
…lycene. Zy vertrok met traanen in haare oogen,
…ag nóch na Troojen om, met haaren val bewoogen.
…k heb toen haar' schoonheid gansch vergeeten; maar ik kwam
…óch naauw'lyks by Mycene, óf 't hart, door de oude vlam
…ntroerd, begon op nieuw in haare min te blaaken:
…t voelde 't …eêr na haar, als vrouw, óf kind'ren haaken.

ARBAS.

…ier in Mycene hebt gy 't opperste gezag:
…laar duld, dat ik u eens 't gevaar dier liefde mag
…oor oogen stellen: zult...

AGAMEMNON.

Hoe, Arbas, durft gy denken,
Dat ik in 't minst myne eer zou om die hartstógt kren-
Ik, die in 't afgaan van myn' tyd ben, als gy ziet, (ken?
Zou 't my zelf schaamen, zo 'k my dus vervoeren liet.
Wat anders was 't, dat my Briséis kon verwinnen:
Dat was in Azië, en in 't heir: maar hier te minnen?
In 't midden van myn ryk? wat meêr is, nu ik, door
Myn' dapperheden langs 't doorluchtig helden spoor,
Ben op den hoogsten tóp van staat en eer gesteegen?
Nu 'k 't oog op my van all' de waereld heb gekreegen?
Zou 'k nu vervallen, tót die lafheid? neen, ô neen,
De minste zwakheid zou de glans, van al het geen
Ik heb bedreeven, heel verwelken, en verdooven.

ARBAS.

Ik dacht wel, dat een' held, als gy, die drift te boven
Zou komen: dat gy van u zelf zoud meester zyn.
Wat eer is dit voor u!

AGAMEMNON.

Zeg liever: welk een' pyn!
Hoe dier, helaas! hoe dier, staat my die wreede zegen!

ARBAS.

Begint gy te aarzelen? sta tóch die zwakheid tegen.

AGAMEMNON.

Wel aan dan, Arbas, om voortaan geen meêr gevaar
Van haar' bekoorlykheên te loopen, zal ik haar
Voort doen na Argós gaan: gy kunt haar zelf geleiden.
'K zal aanstonds alles doen, tot haar vertrek, bereiden.
Wat zou 'k gelukkig zyn, wierd ik tót rust van 't Ryk,
Verwinnaar van de liefde, en Trooje te gelyk!
Mogt ik de vruchten van die overwinning smaaken!

VYFDE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES, ARBAS.

EURYBATES.

Vergeef het my, dat ik zo stout u durf genaaken.
Een vloek verwantschap rót by één: men brouwt ver-
raad:

Is zeker, dat men na uw ryk, en leven ſtaat.

AGAMEMNON.

Goôn!

EURYBATES.

Egiſtus, (zoud gy 't wel gelooven konnen ?)
Heeft dit vervloekt verraad, tót uwe val, verzonnen.
En van zyne aanhang, dien 't gemoed in't heim'lyk knaagt,
Heeft de aanſlag my ontdekt, van wie gy word belaagd.

AGAMEMNON.

De ontrouwe! ik heb, toen ik vertrok, al myne ſtaaten,
Myn huys, myn' kinderen aan zyne zórg gelaaten:
En nu ik wederkeer, durft die ondank'bre my.
Zelf na het leven ſtaan, en de opperheerſchappy! (men,
Ga, Arbas, neem myn' wacht, en tracht hem voor te ko-
Dat hy op 't ſpoedigſte in verzeek'ring werd' genomen.

ZESDE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES.

AGAMEMNON.

Verraâr! hoe liſtig gy ook ſtaan moogt na myn' val,
Weet, dat u zelf de ſlag in 't korte treffen zal.
Maar ſint wanneer dorſt hy die ſnoode trouw'loosheden,
Dat Góddeloos verraad in zyn' gedachten ſmeeden?

EURYBATES.

De aloude veete, die Thyeſtes tegens 't bloed
Van Atreus had, ſtaat nóch heel diep in zyn gemoed
Geworteld, en, door zucht tót heerſchen aangedreeven,
Durft hy vermeetel na de troon ſtaan, en uw leven.

AGAMEMNON.

Maar heeft de ondankbere in myn afzyn niets beſtaan?
Mócht hy Oreſtes, nóch myn' vrouw niet te verraân?
Zeg alles, wat u hier aan 't hóf is wedervaaren:
Al wat gy hebt gehoord, wil my 't oprecht verklaaren.

EURYBATES.

Ik bid; myn heer, dat gy my daar van wilt ontslaan.

AGAMEMNON.

Wat mag dit weezen? Goôn! spreek, 't is myn wil.

EURYBATES.

Wel aan, (ken,
Ik moet dan spreeken. 't Zal ook tót meêrheil verstrek-
Dat ik u alles, 't geen hier omgaat, kom te ontdekken.
Na zich hier 't droef gerucht had van uw' dood ver-
spreid,
Sprak elk weêr van een' vórst: 't scheen, óf men 't staats
beleid, (den.
En 't opperryksbewind niet aan een' vrouw vertrouw-
't Gemeen liet blyken, dat zy zelf een koning zouden
Ten troon verheffen, zo men hen geen meester gaf.
Egistus, doelende op de kroon, en septer staf,
Kreeg 't vólk in 't heimelyk zo verr' door kuiperye,
Dat hy verkooren wierd, tót de opperheerschappye.
Men wenschten na de dag, waar op men, door de trouw
Van Klytemnestra, hem ten Troon verheffen zou.
Ja, hoe de Koningin zich hier wou tegen zetten,
Zy moest hem trouwen, zy kon 't huw'lyk niet beletten.

AGAMEMNON.

Hoe? zy hem trouwen? hem? ô opzet al te snood!
ô Ramp! ô trouw'loosheid van myne bedgenoot!
Rampzaal'ge wederkomst! ô vruchtelooze zegen!
Dit is het, dat my heeft dus lang op 't hart gelegen.
Zou die ondankbere, in 't gezicht van yder één,
Op 't enkele gerucht myns doods ter Tempel treên?
Een voorwerp zo onwaard tót bruydegom verkiezen?
Zou zy zo licht van my 't geheugenis verliezen?
Wat zórg heeft ze aangewend, tót berging van myne
Wat tyd heeft zy gehad, zo ik gesneuveld was, (asch?
Om myne lykbus te vereeren met haar' traanen?
Maar gy, Orestes, en ondankbere onderdaanen,
Zoud gy Egistus, nóch de Muiters weêrstand biên?
Zoud gy dit huw'lyk, Goôn! ook voor uwe oogen zien?

Tegen

'egen Euribates.
zy terwyl myne arm den Griek doet triomfeeren,
k, my zię als hoofd van zo veel' vórſten eeren,
wyl myn' naam alom op 't lóflykſt word verbreid,
ganſche waereld waagt van myne dapperheid,
wyl men elk hoort van myne overwinning ſpreeken,
1 waaren erfgenaam van 't recht der kroon verſtee-
nuitwisb're hoon! die 'k nimmermeer vergeet! (ken!
alſche Koningin! ô Moeder al te wreed!

EURYBATES.

or duizend reden zócht zy deze keur te breeken.

AGAMEMNON.

e is't, die't recht van haar gezag durft tegen ſpreeken?
ondankb're! om haarent wil en om onze echt alleen
b ik Kaſſandraas min, en haar' bekoorlykheên
rlaaten: ik heb, om geruſt na huys te keeren,
n Klytemneſtraas vreugde en blydſchap te vermeêren,
' zelf verwyderd van die ſchoone Troojanin.
or die verpyniging heb ik de Koningin (ren.
n' min verzekerd, en op nieuw myn' trouw gezwoo-

ZEVENDE TOONEEL.

AGAMEMNON, KLYTEMNESTRA, DORIDE, EURYBATES.

KLYTEMNESTRA.

oe? is het waar, myn heer, het geen my komt ter oo-
ſſandra, zegt men, zal na Argós gaan, men wil, (ren?
t gy, haar zendende uyt dit hóf, bedekt en ſtil...

AGAMEMNON.

ſſandra is hier in Mycene nóch gebleeven:
aar die verrader, 'k meen Egiſtus, die myn leven,
ſcepter ſtaf belaagt, zal zyn' verradery
't kort verydeld zien. En gy, trouwlooze, gy, (vreezen,
oogt op uw' beurt wel meê de wraak en gramſchap
an één', die rechter, vórſt, en uwe man zal weezen.
yn' wacht verzeker haar.

ACHSTE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Wat hoor ik ? Goden ! hoe ?
Kaſſandra in Mycene ! Egiſtus legt het toe
Op 't leven van den vórſt ! en ik , ik word gehouwen
Voor medeſtanſter van 't verraad, door hem gebrouwen!
Men houd my door de wacht hier in verzekering !
Wie weet , óf hem de hoop , die hy van my ontfing ,
Niet aangeport heeft , om den Koning te belaagen ?

DORIDE.

Uw droevig lót , mevrouw , is waardig te beklaagen.
Gy by den Koning van verraad verdacht ! ô neen !
'K merk, wat hier achter ſchuilt : het is de liefde alleen,
Waar door hy heim'lyk tót Kaſſandra word gedreeven :
Dit , dit heeft u de ſchuld dier misdaad aangevreeven.

KLYTEMNESTRA.

ô Ja, hy mint haar. 't Vuur, daar zyn gemoed in blaakt ,
Is de oorzaak, dat hy na myne ondergang ſteeds haakt ;
Maar , ach ! wat Raad ? laat ons hem door zyn' zoon
verwinnen:
Men breng' hem zyne deugd, zyne eer, zyn' pligt te bin-
Dóch , zo die drift in hem niet is te wederſtaan , (nen:
Zo laat ons ſterven , óf Kaſſandra doen vergaan.

Einde van het tweede Bedryf.

DER-

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES, ARBAS.

ARBAS.

Ik heb, vólgens myne plicht, uw' last reeds nagekomen:
De ontrouwe Egistus in verzekering genomen.

AGAMEMNON.

't Is wel, maar, om voortaan verzekerder te zyn,
Waak, zórg, en onderzoek: denk, Arbas, dat hier myn'
Behoud'nis in bestaat. Uw' Koning zal na dezen
Op uw' voorzigtigheid gerust, en zeker weezen.

TWEEDE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES.

AGAMEMNON.

Spraakt gy de Koningin? hebt gy haar onderrecht
Dat myne gramschap haar 't Myceenze hóf ontzegt?
Zal zy na Sparte gaan?

EURYBATES.

ô Ja, zy zal vertrekken.

AGAMEMNON.

Kond gy de toestand niet van haar gemoed ontdekken?
Hoe zy myn' last ontfing?

EURYBATES.

Gelyk een' Koningin,
Die ongelukkig is: een' wyze droefheid in
Haar wezen, groot ontzag tót u, is my gebleeken.
Is 't my geoorelóft één woord voor haar te spreeken?

AGAMEMNON. (zacht.

Niets wederhout haar' straf, myn' toorn word niet ver-

Na 'k in haar afzyn had tien jaaren doorgebragt,
Spoedde ik vol ongeduld weêr herwaards na Myčene,
Op hoop dat ik haar zoude ontmoeten als voorheene:
Datze als myn' wederhelft, vol waare liefde, en trouw
In de eer, die 'k heb behaald voor Trooje, deelen zou,
'K had me al verpynd, om nooit Kaſſandra weêr te aan-
schouwen, (wen
Ach! welk een' zwakheid! waar mogt ik my op vertrou-
Dank hebb' haare ontrouw, die me een open' weg berei-
Tot myn' begeerte, en luſt.

EURYBATES.

Hoe, haar' bekoor'lykheid
Zou die dat doodd'lyk vuur weer in uw borſt verwek-
Gy hebt beſlooten, dat zy mórgen zou vertrekken. (ken

AGAMEMNON.

't Is waar, Eurybates, 'k heb dat beſluit gemaakt:
Maar weet, dat nu myn hart weêr in haar' liefde blaakt,
Ik voel, dat ſmeulend vuur in myne ziel herleeven,
En, verr' van datze word uyt myn gezigt verdreeven,
Begeer ik, datze zal met my de Troon betreên.

EURYBATES.

Hoe, zal zy dan de plaats der Koningin bekleên?

AGAMEMNON.

Die is 't bezit onwaard van myn gebied en ſtaaten.
De echtſcheiding is by ons gemeen: 'k wil haar verlaaten
'K voel, dat myn' gramſchap in het heimelyk nóch mort,
Om dat myn' goedheid haar in haare wraak verkort;
Dóch 'k wil van 't voorwerp van myn' haat niet meer
der hooren:
Spreek van Kaſſandra, die kan myne ziel bekooren,
Dat Góddelyk gelaat, dat zelf de Gôon ontfonkt,
Dat met een majeſteit, ganſch zonder tooiſel, pronkt
Dat fier is, zonder 't minſte óf laf, óf tróts te weezen
Zo edelmoedig in haar boejens als voor dezen.
Gaf zy 't beſluyt der Goôn niet klaar'lyk te verſtaan?
Had Troojen haar gelooft, zo was het nooit vergaan:
Het had veel' Koningen gehouden in het leven,

He

En prachtig Ilium was onverwoest gebleeven.
'Was zonder reden niet, dat my de hemel deed
Kassandra minnen: neen, Eurybates, gy weet,
In welk een oorelóg ik heden ben gekomen,
Daar ik 't gestorte bloed deê langs de velden stroomen,
Met wreede naamen kreeg ik door myn' gruweldaân!
Ik heb de haat der Goôn zelf op myn' hals gelaân:
Ameentge datmen die met óffers stelt te vreden?
Neen, ik moet het leed, dat Troojen heeft geleeden,
Door andre midd'len weêr verzoenen; want men heeft
Van my die gruwelen, daar elk voor schrikt, en beeft,
Nooit afgeeischt, toen ik Heleên' ging weder haalen:
Oud, en jong deê ik dit met hunn' hals betaalen.
Ik heb Azië verwoest, al 't land vervuld met moord,
De maagden omgebragt, en in het bloed versmoord.
En moorden 't jonge kind voor de oogen van de moeder:
De wreedheid klom in tóp, hoe langer, hoe verwoeder.
Dit alles eischt van my, dat ik dat heer'lyk bloed
Weêr door Kassandra in zyn' luister stellen moet,
Om zo de haat der Goôn van mynen hals te weeren.

DERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ORESTES, EURYBATES.

ORESTES.

Myn heer, wat hoor ik? nu gy weder komt te keeren,
Zal ik myn' moeder nu verliezen?

AGAMEMNON.

Ja, myn' zoon,
Ik straf de ontrouwe nóch te zacht.

ORESTES.

ô Groote Goôn!

AGAMEMNON.

Zyn dit de tekenen van haar genegenheden!

ORESTES.

Bemint zy u niet? gy word zelf van haar aangebeden!

Uw

Uw' scheiding heugt my nóch, hoe jong ik was, myn heer:
Toen ze u voor 't laatst vaarwel zou zeggen, ach! h(e)
Viel ze om uw' hals, en met de traanen op de wangen,
Bleef zy schier ademloos aan uwe lippen hangen.
Zy kwynde steeds in 't hóf, ja, ik verwachte niet,
Als haare dood, door all' haar' traanen, en verdriet.
Zy sleet den dag in rouw, in traanen all' de nachten,
Die wy, om uw vertrek, rampzalig overbragten.
Met welk een' vlyt is zy vaak na de plaats gegaan,
Daar gy ons, met de beuit van Troojen overlaän,
De zegetekens woud met vreugde doen aanschouwen.
Ach! zonder my had zy het leven niet behouwen,
Toen zy de droeve maar eerst hoorde van uw' dood.
Die graf steên, óffers, zy, zelf van sieraad ontbloot...

AGAMEMNON.

Dat was geveinst, myn' zoon: 'k zag by die ófferhanden
En by die grafsteên zelf een huw'lyks fakkel branden,
'K zag 't rookend wierrook vat, dat op het outer stond,
Al toebereidsels tót een haat'lyk trouw verbond.
Was ik slechs één dag uyt Mycene nóch gebleeven,
Men had Egistus op den Griekschen Troon verheeven:
'K had hem in de arm gezien van myne bedgenoot.
ô Groote stóf tót haat! ô opzet al te snood!

ORESTES.

Wat zou zy doen, zy, die zich voor het vólk moest bui(gen)
Gansch Grieken, hier by één gekomen, kan getuigen,
Hoe datmen ééne Vórst ten troon verheffen wou,
Die beter 't Griekschen Ryk, als ik, regeeren zou,
En in het staats belang veel meerder was ervaren:
Men noemde Egistus; kon zy toen de troon bewaaren?
Zy trad ter tempel, als een' ófferhand van staat.
Die trouw was tegen haar besteeken door verraad:
Maar 'k zou die haat'lyke echt wel hebben voorgekomen:
'K had eer den Tempel op dien dag van bloed doen stroomen
De snoode Egistus met myne eygen hand gedood,

Ee(n)

ik geduld had, dat hy wierd haar' bedgenoot.

AGAMEMNON.

wilde zy u dan van 't recht der kroon verſteeken?
oon ze al het vólk voor dien vermet'len hoorde
ſpreeken,
oon zy Mycene, ja, den heele Griekſche ſtaat,
pliſt door burgerkryg, en góddeloos verraad,
; in gevaar, ja, ſchoon zy 't alles moeſt verliezen,
moeſt zy niet te min de zy haars Zoons verkiezen.
en, neen, myn' Zoon, wy zyn hier allebey verraân.
eek my niet meêr van haar, zy zal na Sparte gaan.

ORESTES.

e! zy na Sparte gaan? ach! wil dit vonnis ſtaaken:
l tegens my in toorn, en heete gramſchap blaaken:
heb alleen de ſchuld, zy is onſchuldig; maar
wyl zy zwygt, en word beſchuldigd, moet ik haar
y ſpreeken: zy is ſteeds op myne zy gebleeven,
ıdanks de muiters, was ik lang ten troon verheven,
dien ik, op haar' raad, myn' liefde, en myne trouw
n' Koningin, die zy my voorhield, geeven wou:
aar myne ziel, toen door een' dwaaze min gedreeven,
ou liever troon, en kroon, verliezen, ja, zelf, 't leven,
ɔ ik 't niet ſpaaren kon, als met verlies van 't geen,
at ik tót nóch toe heb, als heilig, aangebeên.
zelf, door deze drift zo hevig ingenomen,
n oorzaak, dat zy tót die dwaaling is gekomen,
at zy een' andre Vórſt de kroon op draagen wou.
min Kaſſandra, ja, ik heb haar myne trouw
eloofd, ik kon in my die hartstócht niet verwinnen,
e goden deden nooit zo hevig iemand minnen.
ie ted're liefde zal ik zelf tót myne dood
ankweeken in myn' ziel.'k hield myn geluk zeer groot,
ıdien ik mogt om zulk een' ſchoonen miſdaad ſterven;
aar 't was veel grooter, kon ik van de Goôn verwerven
o groot een' weldaad, dat door myn vergooten bloed,
Geen u de Koningin miſdaan heeft, wierd geboet

AGAMEMNON.

Waar ben ik? Goden! ach! wat hoor ik? welke plaagen
Beſtórmen ſteeds myn huis! wat doet my 't lót verdraagen!
O al te waard een' zoon van zulk een' moeder! ga,
Verberg uw' vader zulk een' miſdaad, die zo na
Hem aan het hert gaat, wil voor my niet wederkomen,
Voor gy die dwaaze min hebt weeten te betoomen.

VIERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES.

EURYBATES.

Myn' heer, wat hoor ik?

AGAMEMNON.

Goôn! een' ſlag, die myn gemoed
Op 't allerdeerlykſt treft, en ganſch ontroeren doet:
Daar alles gunſtig aan myn' liefde ſcheen te weezen,
De Goôn, de Koningin, myn' plicht: 'k had niets te vreezen
En midd'lerwyl bemint Oreſtes die 'k bemin:
Is 't moog'lyk! ik ontmoet een' medeminnaar, in
Myne eige zoon. 'K zie myn' gevang'ne zegepraalen,
En myn geluk in tóp, zo plóts'ling nederdaalen:
Ja, myne liefde door Oreſtes zelf verraân.

EURYBATES.

Ik zie de Koningin, zy komt vaſt herwaards aan:
Zy is bedroefd, na 'k zie, en ſchynt geheel verſlaagen.

AGAMEMNON.

'K wou, dat myne oogen nooit de ontrouwe weder zagen.

VYFDE TOONEEL.

AGAMEMNON, KLYTEMNESTRA. EURYBATES.

KLYTEMNESTRA.

Neen, neen, dat is te ſtraf, ſchoon gy 't gebiedt, myn' heer,
Ik kom, en werp voor 't laatſt' my voor uw' voeten neêr;
Niet, om door dit vaarwel, óf door myn' droeve traanen,
Een' weg voor de oude vlam weêr in uw' ziel te baanen.
Gy acht me uw hart onwaard, voor my, ik zal voortaan

a die bezitting, nóch uw' liefde meerder ſtaan:
K zal voor myn' zoon, zo 't my geoor'lóft is, ſlechts
ie in de liefde tót Kaſſandra is ontſteeken. (ſpreeken,
T is waar, ik wilde niet gedoogen, dat myn' zoon,
ekleeden zou met uw' ſlavin de Griekſche troôn,
int ik de droeve maar heb van uw' dood vernomen:
laar nu gy weder in Mycene zyt gekomen,
ta nu voor haar vertrek de droeve moeder toe,
at zy Oreſtes in zyn' ted're min voldoe:
uld, dat Kaſſandra, die zyn' ziel zo kan behaagen,
lem tót een' bruid door my mag werden opgedraagen,
p dat ik wederom het leed verzacht, dat hy
oor myne weigering geleeden heeft van my. (ten,
logt ik die bruid zien in zyne arm 't zou my min ſmar-
at ik vertrekken moet: En ach! mogt hy te Sparten
lyne oogen ſluiten.

AGAMEMNON.

Hoe? ik ſta verſteld. Van waar
omt u die ted're zórg tóch voor Oreſtes? ſpaar
Die averechtſe zórg, 'k zal, na myn welbehaagen,
Myn' zoon regeeren. Ik zal zórge voor hem draagen.

KLYTEMNESTRA.

Waarom benydge my 't volbrengen myner pligt,
t Vermaak van hem te zien veréént voor myn gezigt?
'K bid, wil die weldaad my voor 't laatſte niet onthou-
Dat ik Oreſtes met Kaſſandra hier zie trouwen: (wen
Waarom hen beide niet veréénigt?

AGAMEMNON.

'K heb myn' reên,
Die ik niet ſchuldig ben aan u te geeven; 'k meên,
Genoeg te doen, met hem zyn' miſdaad te vergeeven,
Die hy door deze min heeft tegens my bedreeven

KLYTEMNESTRA. (meêr;

Neen, neen, ontveins niet, nóch bedwing u zelf niet
'K zie tót in 't binnenſte van uw gemoed, myn heer,
'K weet alles; want de faam, die uw' bedreeven' daaden,
Heeft uitgekreeten, heeft u zelf hier in verraaden,

En tót u eigen' ſchande, alom berucht gemaakt,
Hoe tót Kanſſandra uw gemoed in liefde blaakt.
'K heb om myne eigen' ruſt, om uwent wil, ô wreede,
Daar aan getwyfeld; maar nu gy op myne bede
Haar aan Oreſtes niet wilt geeven, zie ik klaar,
Dat gy haar zelf uw hart hebt opgedraagen: vaar, (ven.
Vaar voort, met uw' ſlaavin de plaats uws vrouws te gee-

AGAMEMNON.

Door welk een trótsheid word gy heden nóch gedree- (ven?
Daar gy genade moeſt verzoeken: maar, Mevrouw,
Wanneer gy bezig waard met die gehaate trouw,
Wat zekerheid had gy van myne dood bekomen?
Gy moeſt van ſtrand tót ſtrand eerſt hebben klaar verno-
Of myne ſchipbreuk ook wel zeker was: en gy (men,
Oreſtes moeder, en de weduwe van my,
Had, zonder na myn' dood een' ander weêr te trouwen,
De glans van myne naam ſteeds moeten onderhouwen:
Ondanks de muiters, moeſt gy niemand, als uw' zoon
Geleeden hebben, om te treeden op de troon:
Maar dit zy u genoeg, mevrouw, gy zult na dezen
Nóch Griekſche Koningin, nóch myne vrouw meêr

KLYTEMNESTRA. (weezen.

'K zal met geen kleen vermaak vórſt Atreus troon, en ſtad
Verlaaten, en dit hóf, door vórſten moord beklad (zen,
Met zo veel bloeds, dit Ryk, zo vaak onteerd voor de-
Door zyne Vórſten, die geen goden wilden vreezen.
De echtſcheiding, en de ban, is my veel minder pyn,
En niet zo haat'lyk, als ſlechts éénedag te zyn
Hier in Mycene, 't zal my min miſnoeging geeven,
Als zulk een' bedgenoot, die door zyn godd'loos leven,
De haat der Goden heeft op zynen hals gehaald,
Hun bloed verlochchend, daar hy zelf is afgedaald.
Maar eer ik ga, moet ik door uw bedryf bewoogen,
Alle uwe gruwelen eens ſtellen voor uwe oogen:
Herdenk, hoe gy voorheen, door ſtaatzucht aangeport,
Zelf voor myne oogen 't bloed hebt van uw kind geſtort:
Onnoz'le Ifigenie! (ach! 't zal my eeuwig ſmarten!)

Haar

Haar ongelukkig lót ging Kalchas zelf ter harten.
Het vuur scheen zelf myn kind te ontzien, dat gy zo
wreed
In 't aanzien van het heir, rampzaalig sneuv'len deed.
Tót welke uitsporigheid zyt gy niet al gekomen!
Gy hebt Briseïs uit Achilles arm genomen.
Hier blyft het nóch niet by: nu wiltge uwe eige zoon
Aan Paris zuster zelf nóch onderwerpen, Goôn!
Waarde bedgenoot! Monarch! rechtvaarde vader!
Held! trouw uw' slaavin, die liefde raakt u nader,
Als die van uwe zoon; maar vrees, ô dwingeland,
De Goôn, uw' wroeging, en uw' zoon, ja, vrees myn' hand,
En all' de Grieken.

ZESDE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES.

AGAMEMNON.

Zy doet door haar' razernyen
My, die versteld stond, dus weêr onverwacht verblyen,
En breekt de banden van die haatelyke trouw,
Die my verbonden hield aan zulk een' snoode vrouw.
Men zoekk' Kassandra: ik wil haar te kennen geeven,
Dat myne ziel weer word door de oude vlam gedreeven.

EURYBATES.

Laat haar vertrekken, heer, dewyl gy 't hebt geboôn.
Wat wiltge doen?

AGAMEMNON.

'K wil haar myn' septer, en myn' kroon
Opdraagen.

EURYBATES.

'K zie, zy komt.

ZEVENDE TOONEEL.

AGAMEMNON, KASSANDRA, EURYBATES

KASSANDRA.

Ach! welke wreede plaagen
Moet ik gestadig van uw' felle haat verdraagen!
'K ben eerst gekluisterd hier gekomen; nu wilt gy,

Helaas! tót myn verdriet, dat ik na Argós my
Weêr zal begeeven. Moet ik op de Griekſche ſcheepen
Van zee tót zee, geſtaâg dan myne elenden ſleepen,
En over brengen? nu in Kréten, en dan weêr
Te Athene, te Itaka, te Epiere? hoe, myn heer,
Begeert gy, dat ik voor ganſch Grieken zal verſtrekken
Een zegeteken? ach! indien ik moet vertrekken,
Zend my dóch weder daar ik ben gebooren, laat
My de overblyfſelen van myn' verdelgde ſtaat,
Die graven weder zien, myn vaderland betreeden.
Dat zal my meêr, als all' de pracht der Griekſche ſteden,
Behaagen. Mogt ik eens oud Trooje weder zien?
Mogt ik de leevenden daar hulp en byſtand biên?
En de overledenen betreuren, en beklaagen!

AGAMEMNON.

Is 't mogelyk! kan u Mycene zo mishaagen?
Gy word gediend, en zyt hier buiten ſlaverny,
Gy hebt hier in myn Hóf zelf de opperheerſchappy,
Dit alles, is dit nóch zo haat'lyk in uwe oogen?
En wilt gy liever, nóch met Ilium bewoogen,
Gaan treuren op het puin, daar Trooje plag te ſtaan?
Haare overblyfſels, en Scamanders boorden gaan
Bezoeken? als u hier de Ryks-troon zien bekleeden,
Van 't Griekſche vólk gevierd, van my zelf aangebeden.
Gy ziet, mevrouw, dat ik, ſchoon my uw' weig'ring ſmart,
U opdraag myne kroon, en met de kroon myn hart.

KASSANDRA.

Wat hoor ik?

AGAMEMNON.

Ja, Mevrouw, ik min u als voorheenen:
Meent gy, dat de oude vlam is uit myn' ziel verdweenen?
Voor Trooje nam dat vuur voor 't eerſte zyn begin:
Wat heb ik ſedert niet geleeden om uw' min!
Het heugt u wel, wanneer myn' liefde eerſt wierd gebooren,
Hoe ik u beevend deed myn' droeve zuchten hooren;
Maar nu, ontſlaagen van een' trouwelooze vrouw,
Nu ik myn' hand en hart myn' ſepter, met myn' trouw,
En

n wat ik meêr bezit, u ſamen op kan draagen,
iu mag ik van myn' min wel openhartig klaagen:
y, ſta dan toe, mevrouw, geef my uw.....

KASSANDRA.

Ach! myn heer,
taak zulke redens, en verdruk myn' ziel niet meêr.
k heb myn vaderland van bloed zien overſtroomen,
Iyne ouders, maagen, all' te ſamen om zien komen:
; 't nu nóch tyd, voor my te ſpreeken van de min?
ou Priaams dóchter, en Appólloos prieſterin,
)ie droeve val zo licht verbannen uit haar' zinnen?
ou zy de bronaâr zelf van all' haar leed beminnen?
oude ik aanvaarden zulk een' haatelyken hand, (brand
Jóch rood van 't Trooyſche bloed, die zulk een' fellen
n onze daken ſtak? zou 'k voor de Griekſche Altaaren,
)ie opgepronkt zyn met de bloedige ſtandaaren
/an Trooje, in 't huwelyk met myn' verwinnaar treên?
3reng liever over my al die rampzaligheên
)ie Trooje heeft geleên; zo zal ik, onbewoogen, (gen
Myne eer, en Goôn getrouw, hier ſterven voor uwe oo-

AGAMEMNON.

3en ik alleen u dan zo haatelyk, mevrouw?
Achilles is wel in uw' Tempels door den trouw
Zelf met Polikſena veréénigt, en te Epieren
Zal Hektórs weduwe haaſt haare bruylóft vieren
Met Pirrhus. 't Staat alleen de wrók zo diep u in 't...

KASSANDRA.

'K zeg andermaal, ik haat u meêr, als gy me mint.
Gy vleit my vruchteloos met uw gezag, en ſtaaten:
Om onze vyandſchap moet ik u Eeuwig haaten.

AGAMEMNON.

Om onze vyandſchap! kan 't moog'lyk weezen! ſpruit
Daar zulk een' felle haat, die wrók, die afſchrik uit?
Zult gy geen Griek het oor verleenen, nóch zyn 'klachten
Verhooren? zult gy ze alle, en ook myn' zoon verachten?

KASSANDRA.

Uw zoon! glooft gy dan...

AGAMEMNON.

Ik zie in uw gelaat,
Hoe ge u ontroert. Zyn dit die Goôn? is dit die haat,
Die droefheid, die gy woud verbergen voor myne oo-
(gen?

KASSANDRA.

'K beken, de liefde van uw' zoon heeft my bewoogen;
'K ben zo verr' niet ontaard, dat ik hem haaten zou,
Hem die een' deelgenoot is van myn' druk, en rouw:
En zo de rampen, en de elenden van myn leven
Toelieten, dat ik mogt myn' hand aan imand geeven...

AGAMEMNON.

Gy hebt hem die te wel gegeeven, 'k zie het klaar,
Mevrouw, ontveins het niet voor my, 't is al te waar.
'K ben door myn' vrouw, door u, myn' zoon, en onder-
Verraaden, alles schynt my doodelyk te haaten; (zaaten
Maar myne gramschap, die 'k tót nóch toe heb bepaald,
Zult gy haast op het hoofd zien van myn' zoon gedaald,
Myn' medeminnaar, die ge uw hart hebt opgedraagen.
In weêrwil van die min, kunt gy me nóch behaagen:
'K zal dit nóch zeggen: ik, die uw' verwinnaar, en
Daar by ook meester van myn' zoon Orestes ben,
Wil, dat gy deze dag met my in de echt zult treeden:
Gy kunt u des beraân.

ACHSTE TOONEEL.

KASSANDRA, ISMENE.

KASSANDRA.

Wat hoor ik? welke reden!
Rampzaal'ge Orestes! ik neem deel in uwe smart,
Ik voel, hoe teder my uw' liefde gaat aan 't hart:
Dóch midd'lerwyl kan ik u niet gelukkig maaken,
Uw' vader doe ik zelf in heete gramschap blaaken.

ISMENE.

Mevrouw, hoop dat...

KASSANDRA.

Wat zal ik hoopen? en op wie?

Op

O eene ontmenſchte vórſt ? eene overwinnaar ? die
teeld is van een' ſtam , die, door zyn' gruweldaaden,
: haat der Goden heeft op zynen hals gelaaden.
at zal hy niet beſtaan , die wreede , die ontaard ,
ne eigen' dóchter niet in Aulis heeft geſpaard !
aar haar door Kalchas voor het moord Altaar deê
ſlachten :
at ſtaat zyn' zoon niet van zyn' minnenyd te wachten?

ISMENE.

dien het weezen moet , bevry hem dan , mevrouw ,
oor zyne vaders toorn,en wraakzucht,door uw' trouw.

KASSANDRA.

at ſnooder toevlucht! welk een' raad , durft gy me
geeven ?
olenden we ons verdriet , door 't enden van ons leven.
f laaten wy de vórſt gaen vleijen in zyn' min :
ntveinzen we onze wraak , laat ons de Koningin
phitzen tegens hem , Mycene in oproer brengen ,
en burger 't bloed doen van zyn' medeburger plengen:
voorſie die tweedragt al.Kom gaan wy aanſtonds heen:
o wreekt men Trooje , en ons geleden' leed met één.

ISMENE.

Gelukte u al , mevrouw , als gy dit hebt bedreeven:
Vat dan ?

KASSANDRA.

Weet ik het zelf? gy Goôn, die 'k al myn leeven
Gediend heb , die de ſmaad van myne boeijens ziet,
Gy Trooiſche ſchimmen, geeft my raad in myn verdriet,
Zeg my , hoe ik het vuur, waar door ik ben onſteeken,
in myn wraakzuchtig hart nóch meerder aan zal kwee-
ken :
Stort my een middel in , hoe 't zy , ik vólg uw' raad ,
Kan zy ſlechts dienen tót vermeerd'ring van myn' haat.

Einde van het derde Bedryf.

VIERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES.

AGAMEMNON.

O ja, Kaſſandra ſchenkt my haar' genegenheden:
De Koningin vertrekt, zy zal haar' plaats bekleeden,
Ja, zelf op dezen dag zal zy, als Ryksvórſtin,
Door 't wettig huwelyk, noch kroonen myne min.

EURYBATES.

Zo 't my geoorlóft is, u te uiten myn' gepeinzen:
Kent gy Kaſſandra wel, myn heer, is dat geen veinzen?
Om wat belang, door welk een' toeval zou zy in
Zo kort een' tyd haar haat veranderen in min?
Vlei u niet al te vroeg; óf wilt ge ons doen gelooven,
Dat de overwinnaar der Troojaanen 't al te boven
Gekomen is? zal 't vólk, dat op 't gerucht alleen
Van uwe weêrkomſt, hier vergaderd is by één,
Dit huw'lyk toeſtaan? zal het zien, dat ge uw' ſlaavinne
De plaats geeft van uw' vrouw, hunn' wettige Vórſtinne.

AGAMEMNON. (en haat,

'k Zal 't vólk doen zien, hoe ik de ontrouwheid, vloek,
Hoe 'k wederom de deugd beloon met eer, en ſtaat,
Dat ik, als Koning, na myn' wil, en welbehaagen,
Myn hart, en kroon, aan die 'k begeer, vry op mag draa-
Hoe, zal den Griek, daar ik tien jaaren achter één (gen.
Om zyne vryheid heb voor Troojens wal geſtreên,
Die ik gewrooken heb door 't grootſt gevaar van 't leven?
Aan my, een' wettig Vórſt, zyn' wil, en wetten geeven?
Eer we aan den oever van Scamander ſaam de beuit
Verdeelden door het lót, koos ik Kaſſandra uit: (ven?
De hoofden ſtonden 't toe, zal 't vólk my nu weêrſtree-
Niet dulden, dat ik my 't vermaak der min mag geeven?

EURYBATES.

Ik rep niet van 't belang van ſtaat, van eer, van pligt,
Het geen een moedig Vórſt wel 't zwaarſte is van gewigt:
Ik

Ik ben verzekerd, dat ik u het hart nóch nader
Zo treffen door de naam van bedgenoot, en vader,
Dat u die naam, zo teêr, zo heilig, veel meêr waard
Zal weezen, als van onrechtvaardig, wreed, ontaard:
Uw' vrouw verdrukken! uw'slaavin ten troon gehengen!
Uw' zoon Orestes tót de grootste wanhoop brengen!
Ah! denk...

AGAMEMNON.

Verwek niet meêr die teêrheid in myn hart.
'k Voel dat het innerlyk door die erinn'ring werd
Doorpynigd. 'k Hoor natuur inwendig in my klaagen:
Ik voel, dat ik bemin, die 'k haat behoor te draagen.
Maar alle beiden my verraân! en ik, ik zou,
Veracht'lyk, als een slaaf van myne zoon, en vrouw,
My zelve van het zoet vermaak der min versteeken?
De Vórsten, die met my, om Griekenland te wreeken
Na Trooje gingen, die na 't huw'lyk van myn' zoon
Voor hunne dóchters staan, geschiede nooit meêr hoon,
Indien ik hem nu met een' Troojanin liet trouwen.

EURYBATES.

Maar zullen ze in uw' trouw zich niet beleedigd houwen?

AGAMEMNON.

De reên, die wettig voor een' zoon zyn, zyn voor my
Niet wettig; 'k ben een' Vórst, 'k heb de opperheerschappy:
Kassandre is myn' slaavin, ik heb haar' trouw beslooten,
Dóch in zyn afzyn, om zyn' smart niet te vergrooten.
Maar iemand nadert ons, ga heen, het is myn' zoon.

TWEEDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ORESTES.

ORESTES.

Om welke reên, myn' heer, hebt gy my hier ontboôn?

AGAMEMNON.

De Koningin, myn' zoon, heeft my in toorn ontsteeken:
Haare ongetrouwheid is ons klaar genoeg gebleeken,

Dóch

Dóch ik wil haare ſtraf bepaalen met den ban.
De grootſte goedheid, die ik haar betoonen kan,
Is, dat ik aanſtonds haar doe uit het hóf vertrekken,
Zo zal myn byzyn haar tót ſchaamte niet verwekken.
Ik zal nóch meêr doen, tót verlichting van haar' ſmart:
'k Weet, dat haar ongeluk, en ramp, u gaat aan 't hart.
Zy zal na Sparte gaan: en gy zult haar geleijen,
Uw byzyn zal haar in haar' ballingſchap nóch vleijen.
Gy kunt ook midd'lerwyl daar trekken op uw' zy
Die Vórſten, en het hart dier vólkeren, die gy
Hier na gebieden zult. Ik zende u derwaards heenen,
Om met Hermioné in 't huw'lyk te veréénen:
Door deze trouw word u een' kroon op 't hoofd geſteld.
'k Heb met haar' vader dit beſlooten in het veld.
Ik wil het leed van uw vertrek nóch meêr verzachten:
'k Zal, zonder dat gy hebt na myne dood te wachten,
U maken deelgenoot van de opperheerſchappy:
Ik ſtel u op de Troon van Argós: 'k hou voor my
Mycene. Maar ge ontfangt de gift, die 'k u kom ſchenken,
Met zulk een' kleene vreugd; wat zal ik hier van denken?

ORESTES.

Ik die uw byzyn ſteeds gemiſt heb, toen ge in 't veld
Voor Trooje ſtreed, heb all' myn' hoop en vreuchd geſteld
Op uwe wederkomſt: moet ik u nu begeeven?
Wat ſnoode miſdaad heb ik tegens u bedreeven?
'k Had nooit voorheen gedacht, dat deze blyde dag
My zou zo dood'lyk zyn. Het Koninklyk gezag
Der Griekſche mogendheid verblinde nooit myne oogen:
't Is heel wat anders daar myn' ziel door word bewoogen.
Wat ſchande was 't voor my, zo ik voor uwe dood
Het allerbeſte deel van 't Griekſche Ryk genoot?
Laat ik my hier in 't hóf vermaaken in de zegen,
Die uwe dappere arm voor Troojen heeft verkreegen.
Ik ben nóch jong, myn heer, duld, dat Oreſtes leerd
Van zulk één held, hoe men een Koninkryk regeerd.

AGAMEMNON.

Dewyl ge in 't minſt zyt tót Hermioné genegen,

En

En u geenſints kan tót dit vertrek beweegen,
Noch 's moeders ballingſchap, beſpeur ik klaar, waar gy
Jn gewikkeld hebt, wat hier van de oorzaak zy.
Moet ik op 't oogenblik, dat ik hier aan kom landen,
Myn' zoon gekluiſterd zien in zulke ſlaafſche banden?
Is 't my vólgen op het ſpoor, u voor getreên?
Heeft Pelóps, Thezeus, óf heeft Herkules voor heen,
Gelyk als gy, zyn' plicht zo roekeloos vergeeten?
Zyn' jeugd in de armen van een minnares verſleeten?
Die helden hebben zich tót moeite en zórg gewendt,
En daar, daar gy, myn' zoon, beginnen wilt, volendt.
Wanneer men door zyn' daân bekranſt is met Laurieren,
Dan magmen aan die drift den vryen teugel vieren.

ORESTES.

De liefde, die in my onſteeken heeft die vlam,
Zal nimmer iets beſtaan tót nadeel van myn' ſtam.
Ik had, hoe jong ik was, door ed'le wraak gedreeven,
Voor Trooje een proefſtuk van myn' dapperheid gegee-(ven,
Was ſlechts 't volbrengen van dat moedige beſluit
Door de averechtze zórg myns moeders niet geſtuit:
Zy die myn in myn' jeugd voor 't oorelóg wou ſpaaren,
Docht, dat de dapperheid meeſt afging van de jaaren.
'k Heb me onophoudelyk verbeeldt, hoe tróts gy ſtreed,
Ja, 'k deed met wenſchen 't geen uwe arm voor Trooje deed:
't Is waar, 't licht nu verdelgd, en in zyne aſch begraaven;
Maar zo de Goden ons een tweede Trooje gaven,
'k Zou u dan klaar, myn heer, betoonen door myn' daân,
Dat ik niets ſchand'lyks door de liefde zou beſtaan.

AGAMEMNON.

Kunt gy nóch tót uw' ſchande iets meerder onderwin-(den,
Als u met myn' ſlaavin in 't huw'lyk te verbinden?
Kaſſandra kan u die ten troon verheffen, zy,
Die zelfs van ſtaat ontbloot, hier leeft in ſlaverny?

ORESTES.

O ja, myn heer, ik kan de aloude Trooiſche wallen,
En 't prachtig Ilium, den brand ten deel gevallen,

Door

Door haare naam weêrom verheffen uyt zyne asch,
Het Aziaansch gebied, dat zo ontzaglyk was,
Herstellen, my een weg ter eeuw'ge glory baanen,
Verwonnen koningen, en dienstbere onderdaanen,
Door zulk een huwelyk, als wettig Vórst gebiên.
'k Zal u door meêr als één' verwinning laaten zien,
Dat het eene ed'le ziel wel past in min te blaaken,
Ja, dat men door die drift zich zelf berucht kan maaken.

AGAMEMNON.

Gelooft gy, dat ik zulk eene echt gedoogen zal,
Daar zo veel koningen, tót twintig in 't getal,
Op 't yv'rigst staan na de eer van u een bruid te geeven?
Gy moet die hartstógt om de Grieken wederstreeven.

ORESTES.

'k Ben aan de Grieken veel verschuldigd, en nóch meêr
Aan u, myn' Vader, en myn' wettig opperheer;
Maar die verkiezing, daar myn' ziel toe werd bewoogen
Is buiten uwe magt, en niet in myn vermoogen.

AGAMEMNON.

'k Heb mededogen met de zwakheid van uw' jeugd,
Die u dus dwaalen doet van 't rechte spoor der deugd;
Maar wyl ge onmagtig zyt u zelf te wederhouwen,
Zal ik haar deze dag doen met eene ander trouwen.

ORESTES.

Hoe haar doen trouwen met eene ander? groote Goôn!
Wie is het die gy haar. . . .

AGAMEMNON.

Ik ben het zelf, myn' zoon:
Kassandra heeft haar' stem reeds tót die trouw gegeeven.
Ga, vólg uw' moeder, wil my niet meêr wederstreeven.

DERDE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES.

ORESTES.

Wat hoor ik? groote Goôn! ach! Pylades, 'k bezwyk;
'k Zie all' myn' rampen in deze ééne te gelyk.

't Schynt dat de hemel my het juk der min doet draagen,
Om te gebruiken tót een werktuig van myn' plaagen.

PYLADES.

Behoed u zelf hier voor; gy ziet, myn heer, dat uit
De dooddelyke vlam uwe ongenade ſpruit:
Dus laat u tóch zo verr' niet door de min verrukken,
Ontrek u 't juk, daar u die Gód doet onder bukken.
Let zich de vader ſchaame op 't voorbeeld van zyn' zoon.
Gy ziet, dat uwe min is kracht'loos by een' kroon;
En die Kaſſandra, die uw' ziel zo kan behaagen,
Haar hart en trouw aan haar' verwinnaar op zal draagen.

ORESTES.

Ach! waarde Pylades, ſpreek met meêr achting: zou
't Kaſſandra moog'lyk zyn, dat zy haar hart en trouw,
En 't inzigt van een' kroon zou aan myn' vader ſchenken:
Oneen, 'k was ſtrafbaar, zo ik haar dus dorſt verdenk-
(ken.

PYLADES.

Daar komt zy zelf, myn' heer....

VIERDE TOONEEL.

ORESTES, KASSANDRA, ISMENE.

ORESTES.

Wat hoor ik? ach! Mêvrouw,
De Koning vleit zich met de hoop van uwe trouw:
Is 't mogelyk! dat gy dat huw'lyk hebt beſlooten!
Verzaakt ge u zelf, en 't bloed, waar uit gy zyt ge-
ſprooten?
Erbermt u 't lót niet van de moeder, nóch de zoon!
Hoe, zal Kaſſandra, om te klimmen op de troon,
Zich zelf door 't huwelyk verbinden aan myn' vader?

KASSANDRA.

Een zelve lót zal ons vereénigen te gader.

ORESTES.

Hoe, die Kaſſandra, die wel eer myn' vader hield
Voor de eenigſte oorzaak, dat oud Troojen is vernield,
Die,

Die, die zo fel op all' de Grieken was gebeeten,
Wiens hart geſtaadig van haar goden was bezeten,
Die 't huw'lyk ſtelde voor een' miſdaad al te ſnood,
Die my meêr achtede, als myn' vader, die my ſloot
Uit all' haar' vyanden, zal die die trouw gehengen?
De vórſt beminnen? my tót zulk een' wanhoop bren-
gen?

KASSANDRA.

ô Wreede reden, vol van ſchandelyk verwyt!
'K vloek myn' verwinnaar, en de Grieken. 'K zal altyd
Die zelfde liefde, die 'k myn' Goden heb gedraagen,
Behouden. Ik moet uw rampzaalich lót beklaagen,
'K heb achting voor uw' deugd, ik wenſchte wel.,.
Maar, ach!
Gy ziet, myn heer, wat ik in deze ſtaat vermag,
Dat ik my onder 't juk van ſlaaverny moet bukken.
'K zie me als een óffer hand' na 't droevig altaar rukken.
't Is niet alleen de wil uws vaders, neen, ik word
Daar toe zelf heim'lyk door de Goden aangeport:
Ja 'k ben, hoe ſchand'lyk myn beſluit is in uwe oogen,
Daar toe door de eer zo wel, als door de Goôn, be-
woogen.
Maar, ach! wat zeg ik? in het midden van myn' ſmert
Voel ik een' Gód, waar door gy nóch begunſtigd werd,
Een Gód, wiens naam ik u niet durf te kennen geeven,
Een Gód, die my nóch maakt bekommerd voor uw leven.
In welk gevaar had u myn' weig'ring niet gebragt!
Wat had uw' vader al uit minnenyd betracht
Tót uwen ondergang! wat zoude een' overwinnaar,
Een' zegepraalend' held, een' vórſt, een' medeminnaar
Niet al beſtaan, myn heer, in zyne raazerny?
Des vólg uw' moeder, en ontvlucht zyn' gramſchap vry:
Vertrek na Sparte, wil geen vórſt zyn lót benyden,
Die veel meêr rampen, als Oreſtes, heeft te lyden

ORESTES.

Ach! 'k merk, waarom dat gy my tót het vluchten raadt,
Ik zie, dat gy me meêr, als al de Grieken haat.

Gy vleit my nóch met hoop, alleen om dat de smarte
Van uw verlies, hier na my meêr zal gaan ter harte.
Gy gaat, zegt gy, door dwang na't outaar; maar wie wee
Of 't met uw' wil niet is, dat gy daar heene treedt.
Gy schynt, om mynent wil, myns vaders toorn t
vreezen:
En ik, ik acht hem niet zo wreed, als u, te weezen.
Voltrek dat huwelyk, tót schand myns vaders, ga,
Volbreng myn' wanhoop, en myn' moeders ongenâ:
Ontfang 't gelukkig lót, dat u word aangebooden:
Ik zal, alom vervólgd van menschen en van goden,
Troon, ouders, minnares voor eeuwig gaan ontvliên.
Dit haatelyk geweft zal my nooit weder zien.
Ik geef my over aan myn' dtoevige ongelukken
Vaar wel, Mevrouw.

VYFDE TOONEEL.

KASSANDRA, ISMENE.

ISMENE.

Hoe moogt ge Orestes zo verdrukken?

KASSANDRA.

't Is 't vyligst, dat hy zich uit dit gewest begeeft:
Daar is geen plaets, die hy zo veel te vreezen heeft,
Als dit Paleis; des laat hem vry van hier vertrekken;
Zyn afzyn zal tót dienst van myn besluit verstrekken

ISMENE.

Wat is het, dat gy dan beslooten hebt mevrouw?
Wiltge aan zyn' vader u verbinden door de trouw?

KASSANDRA.

Elk meent, Ismene, dat ik zulks heb voorgenomen;
Maar gy, kunt gy ook zelf tót dat geloof nóch komen

ISMENE.

Wat 's dan uw opset?

KASSANDRA.

Dat 's een opset, daar 't heel
Veele eeuwen na myn' dood nóch van gewaagen zal,

Een opſet waardig by Kaſſandra te onderwinden.

ISMENE.

Hoe?

KASSANDRA.

'K zal de vórſt door ſchyn van wedermin verblinden,
Hem trekken na 't altaar: zo dit gelukt, zal ik
Myn' ſtam, en goden in één enkel oogenblik
Door één' groote ófferhand' verzoenen:'k heb beſlooten
In plaats van trouwen, hem een' pook door 't hart te ſtooten:
Dan zal ik met vermaak na 't end myns levens ſpoên:
Door 't zelve ſtaal het lót der Troojeren voldoen.

ISMENE.

Goôn! welk een opſet!

KASSANDRA.

Wat zal 't my al vreugde geeven,
Als 'k Agamemnon zie, bleek en beroofd van 't leven,
Tot zoen van myne wraak, en Troojens val geſlacht!
Als ik zyn' ſchim heb by myns vaders ſchim gebragt.
'K zal met vermaak, zo dra 'k my dus zie zegepraalen,
In 't onderaardſche ryk by all' de mynen daalen:
Myn' Vader Priamus ontmoeten... Maar ik zie
De Koningin: 't is beſt, dat ik haar' toorn ontvlie.

ZESDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, KASSANDRA, ISMENE, DORIDE,

KLYTEMNESTRA.

Neen, blyf Kaſſandra, gy hebt niet myn' toorn te ontvluchten:
Ik kom hier, om met u te klaagen en te zuchten.
'K ben de oorzaak van uw leed; maar ik geloof, dat gy
Veel te edelmoedig zyt, dat u 't verdriet van my,
De traanen van myn' zoon; zyn' Rouw, zyn' droeve klagten
Te veel aan 't hart gaan, om na onze val te trachten.

'K weet

'K weet, dat de hoop, waar meê gy Agamemnon vleit,
Geveinſt is, om dat u de buitenſpoorigheid
Van zyne dwing'landy niet zou te deer'lyk treffen:
Zy is geſtild; maar kan zich licht'lyk weêr verheffen.
Gy, en Oreſtes hebt geen and're toeverlaat,
Als dat gy met my vlucht, en voorts na Sparte gaat.
Kom gaanwe. Oreſtes zal hier door zyn wit beſchieten:
Gy my tót moeder, en een' Prins tót man genieten,
Vertoeven wy niet meêr. Waar voor zyt gy beducht?
Het is geen ſchande, dat ge een' dwingeland ontvlucht.
Kom, laat ons heimelyk uit dit geweſt vertrekken:
'K heb vrinden, die ons tót beſchermers zullen ſtrekken,
'K weet, dat myn' vader, zo veel prinſen, zelf myn zoon
Zich wap'nen zullen, tót voldoening van myn' hoon.

KASSANDRA.

Uw' goedheid is zeer groot; gy ſpeurt ook uit myn wezen,
De ontroering, die daar door is in myn' ziel gereezen.
Maar om wat reên ons met eene yd'le hoop gevleid?
Ons vluchten is vergeefs, hoe 't ook werde aangeleid,
'K weet zeker, dat de vórſt onze aanſlag zoude ontdekken:
Denk eens; hoe dier dat wy dat heimelyk vertrekken
Dan boeten zouden. Ach! Oreſtes, wat zoud gy
Niet lyden moeten van zyn' woede en raazerny!
Schoon we al in onze vlucht niet wierden wederhouden,
Schoon wy al vyliglyk te Sparte kwamen, zouden
Wy daar al zeker zyn? wat zou 't gehoond gemoed
Van die verwinnaar, daar 't heel al voor buigen moet,
Die zo veel bloeds alleen om Helena deed plengen,
Wat zou die tót zyn wraak niet al te wege brengen?
Des vólgen wy ons lót, dat ons is opgeleid:
Ga gy in ballingſchap; voor my, ik ben bereid,
Om tempelwaards te treên, de vórſt zelf op te zoeken,
Een huw'lyk aan te gaan, dat ik zelf moet vervloeken.
O ja, 'k ga na 't altaar, myn' hand zal hem... Maar, ach!
Wat zeg ik? ja, myn' hand zal hem op deze dag

Nóch maaken deelgenoot van all' myn' ramp, en smarte

KLYTEMNESTRA.

Ha! 'k merk uw' list, 'k zie tót in 't binnenst van uw harte
Een' vórst te trouwen, die berucht is door de faam,
Zyn' stam te huwen aan de glans van zyne naam,
Verzoet al 't leed, mevrouw, wel eer door hem geleeden:
Regeer, en zegepraal, wil vry myn' plaats bekleeden.

KASSANDRA.

Ik zal nóch meer, ik zal... Maar 'k heb genoeg gezegt.
'K hoop, gy zult beter door de tyd zyn onderrecht.

KLYTEMNESTRA. (liezen;

't Valt zwaar, zyn' bedgenoot, en Ryks-troon te ver-
Maar een' slaavin te zien in zyne plaats verkiezen,
Is onverdraagelyk. Die dag van uwe trouw
Zal 't leven kósten aan veel duizenden, mevrouw.
Gy, die 't geheim weet van het noodlót te voorspellen,
Voorziet gy niet, in wat gevaar gy u zult stellen?
'K voel, zonder met uw' Goôn te raâ te gaan, een Gód,
Die my 't geheim ontdekt, van uw rampzalig lót.
Sla uw geloof vry aan myn' heil'ge raazernyen:
Dit huwelyk zal tót uwe ondergang gedyen.

KASSANDRA.

'K word niet in 't minst ontroed, schoon gy myn' dood voorzegt,
'K ben van myn lót zo wel, als gy zyt, onderrecht:
'K voorzie het uw ook al te wel: 'k moet u beklaagen,
Als ik de wreedheid my errinner van uw' plaagen.
Gy moogt vry schelden; 'k meen de tyd zal u doen zien,
Of ik van u, mevrouw, dat bits verwyt verdien.

ZEVENDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Ga, gy misleit my niet door die geveinsde reden.
Gy waant na myn vertrek, gerust ten troon te treeden;
Maar

Maar 't zal u miſſen, 'k heb één dag nóch tyd; en ik
Kan myne wraak voldoen, ja, in één oogenblik.

DORIDE.

Waar word gy toe vervoerd?Kaſſandra om doen komen!

KLYTEMNESTRA.

Niets kan de woede van myn' raazerny betoomen.

DORIDE.

Hoe krygt ge uw' wraak? de vórſt heeft reeds Egiſtus doen
Verzek'ren.

KLYTEMNESTRA.

Laaten we ons na zyne kerker ſpoên:
En breek' zyn' boejens. 't Vólk is my het meeſt genegen.
'k heb, ſint het afzyn van den vórſt, veel magt gekreegen.
Hy ſpaar' zyn' toorn op my, nóch op Egiſtus niet,
Als hy Kaſſandra in zyne armen ſneuv'len ziet.

Einde van het vierde Bedryf.

VYFDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

KASSANDRA, ISMENE.

KASSANDRA.

Is 't waar het geen gy zegt? bedriegt ge u niet Ismene?

ISMENE.

O neen, Orestes is vertrokken uit Mycene.
De Vórst, zo dra hy hier van kennis kreeg, Mevrouw,
Belaste aan Arbas, dat hy hem vervólgen zou.

KASSANDRA.

Ach! kon hem Arbas in zyn' vlucht niet achterhaalen,
Zo zou 'k myn' wraak zien in afzyn zegepraalen.
Ik wil niet veinzen, neen, zyn' tegenwoordigheid
Weêrhield myne arm, die reeds was tót de wraak bereid:
Ja hoe myn hart ook wierd door wraakzucht aangedree- (ven,
'K dacht, 't is de vader van Orestes, die ik 't leven
Zou nemen: hoe verwoed men ook mag zyn, het hert
Kan kwalyk sterven, als 't door min gedreeven werd;
Maar nu Orestes vlucht, is 't tyd om my te wreeken,
'K bevry hem, dat hy niet zyn' vader ziet doorsteeken,
Dat hy, als myne hand door deze boezem stoot, (dood.
'T wreed schouwspel niet behoeft te zien van myne

ISMENE.

Hoe, wilt ge uw' hand met zulk een' wreede moord be-
vlekken? (ken,
Gy hebt wel, om 't geheim van 't Godendom te ontdek-
Als Priesterin, 't altaar besprenkeld met het bloed
Van ófferbeesten; maar u zelve zo verwoed
Te stooten door het hart! en zulk een kost'lyk leven
Te korten! 't geen alleen ons over is gebleeven
Van uw doorluchte stam: is 't mogelyk dat gy
Vervallen kunt tót zulk een' woede, en razerny?

KASSANDRA.

Ach! schrei niet, óf wil vry uwe oogen van my wenden.
De dood volendt de loop van rampen, en elenden.

Zoude

ꝛoude ik nóch leven na 't verdelgen van myn' ſtam?
ꞁa dat ganſch Troojen is vergaan door vuur en vlam?
ꞁaar ik my zelf heb aan een' ſterff'lyk menſch gegeeven?
ꞁaat my rampzaalige die zwakheid te overleeven?
ꞁet enigſt', dat ik van u eiſch, in deze ſtaat,
ꞁ, dat gy na myn' dood dit haat'lyk hóf verlaat,
ꞁn met myn' lykbus vliedt na de Aziaanſche kuſten,
ꞁp dat myne aſch in 't graf mag van myn' vader ruſten.
Gy, die van 't oorelóg bevryd, van Ree tót Ree,
ꞁeſlingerd word, door 't woên der hólle onſtuyme zee,
ꞁchoon gy, ô Troojers, al in ballingſchap moet zwerven,
ꞁe Goôn doen u nóchtans meêr gunſt als my verwerven.
ꞁaar 't is te lang gedreigd, voldoenwe ons ófferhand,
ꞁórſt Agamemnon met Kaſſandra moet van kant.
ꞁat zal 't, ô Goden! u een waardig óffer weezen!
ꞁat outaar wierd ooit zo verheerlykt voor dezen!
ꞁaar wat ontroering voel 'k in binnenſt van myn hert?
ꞁat wederhoudt my, die door wraak geprikkeld werd?
ꞁat ſchrik rydt door myn' leên?

ISMENE.

Helaas! Mevrouw, de Goden
ꞁie willen zelf in u dat haat'lyk opſet dooden.

KASSANDRA.

ꞁ neen, 'k begryp, waar die ontſteltenis uit ſpruit:
Het is Apóllo, die zyn Góddelyk beſluit,
ꞁoor myne ſtem, zo vaak te kennen heeft gegeeven.
'K word door zyn' Gódheid meêr, als ooit veerheen gedreeven.
Gód pres my zo niet aan, gy werkt vergeefs in my,
'K ben door een' ſterff'lyk menſch gebragt in ſlaverny,
'K heb, ſint ik vaderland, en vrinden heb verlooren,
Niets ſpellen kunnen, wat by 't noodlót was beſchooren.
Maar ik bezwyk, ik voel verminderen myn' kracht,
Dat my iets góddelyks doet buygen voor zyn' magt,
Ik voel myn ingewand daar door geheel ontroeren.
Waar toe, waar toe zal my dat heylig vuur vervoeren?
Myn haaren ſtaan te berg. Goôn! wat vertoont zich my?

ıt wreede gruweldaân zie 'k in myn' razerny!
'at brouwt men al verraad! wat word'er bloeds vergooten!
zie, ik zie, de zoon den vader 't hart doorstooten:
et Griekſche Ryk geheel door ſtaatkrakeel geſplitſt,
en eenen bloedvriend op den and'ren aangehitſt,
oedſchande, en overſpel, ja, alle gódloosheden
zwang gaan: 'k zie daar by al de Aziaanſche ſteden
oor de oorlógs toorts vergaan, Europe ganſch te niet,
e zon weêr deinzen voor de gruw'len, die hy ziet.
oe vind ik door die drift myn' zinnen opgetoogen!
zie 't prachtig Ilium verſchynen voor myne oogen:
ıar' tempels hemelhoog vergaan door 't Griekſche vuur.
aar ben ik? in Mycene, óf binnen Troojens muur?
at gy me, ô Goden, om my tót de wraak te maanen,
t wreede ſchouſpel zien van zo veel bloed en traanen?
ſchim myns vaders, die nóch trooſt'loos, zonder zoen,
ıt waaren, ik zal u haaſt in uw' wraak voldoen:
or Agamemnons dood zal ik uw' wraak verſchaffen.
merk, dat de hemel zelf uw' vyand tracht te ſtraffen,
n zoon van Atreus, en den beul van ons geſlacht.
voorzie zyn' ſtraf alreeds, hoe hy word om gebragt.

TWEEDE TOONEEL.

AGAMEMNON, KASSANDRA, ISMENE.

AGAMEMNON.

kom, mevrouw, om u na 't outaar te geleiden,
eb het óffer, en het Trouw-feeſt doen bereiden:
n, gaan wy tempel waard.

KASSANDRA.

Spreek van geen trouw verbond.
'acht, dat ons beider lót in myn vermoogen ſtond;
r't Godendom heeft my, het geen ons is beſchooren,
[illegible] nur is haaſt gebooren

AGAMEMNON.

/at zegtge? Goôn! waar uit ſpruit die onſteltenis?

KASSANDRA.

: zeg, 't geen door een' Gód my ingeblaazen is.
e hemel wil my van uw' ſlaaverny bevryen.
len zal haaſt 't end zien van uw leven, en myn lyen.

AGAMEMNON.

eeft u dit dreygement de hemel ingeſtort?
't niet de gramſchap, daar gy door gedreeven word?
en zegepraalend Vórſt, ten tóp van ſtaat gereezen,
an elk ontzien, wat heeft die op zyn' troon te vreezen?

KASSANDRA.

l daar hy niet voor vreeſt. Ja; zelf op dezen dag,
ult gy, vertrouwende op uw koninklyk gezag,
Jw' ſtaat, en mogenheid zien plótſ'ling neder ſtorten.
 zie, door wond op wond, de draad uws levens korten,
J worſt'len met de dood, al went'lend in uw' bloed:
 voel door dat gezigt by na myn' wraak geboet.
ie dag, die blyde dag, zult gy meer leeds bezuuren,
ls al de Troojers, ſint tien jaaren in hunn' muuren:
laar myne wraak is door uw' dood nóch niet in tóp,
K zie Klytemneſtra, (welk een' gruwel!) door een' ſtróp
/erwurgd, eerlang haar met uw' bleeke ſchim verzellen.
laar waarom tóch zo verr' het noodlót te voorſpellen?
 zie, helaas! ik zie uw' zoon... Ach! ik bekén,
ampzaal'ge Oreſtes, dat ik de eenigſte oorzaak ben
'an uw verdriet: Wie ziet het einde van uw plaagen!
a, 'k zie dat uwe zoon, angſtvallig, en verſlaagen,
l om, als balling, zwerft: wat zyn zyn' rampen groot!
yn' vyand zelf zal hem beklaagen in die nood.

AGAMEMNON.

edaar, mevrouw, bedwing die razerny en tooren,
Vaar door gy vrucht'loos, my die rampen ſpelt te vooren.

KASSANDRA.

raag voor de Gód, die my beheerſcht, wat meêr ontzag:
laar hy verdwynt. Duld. dat ik adem haalen mag.

—

'K ben afgemat door all' die heyl'ge razernyen.
'K heb u myn' dood voorzegt: en wat u ſtaat te lyen.
Vaar wel. 't Nootlóttig uur van uwe val genaakt.
't Beſluit ſtaat vaſt, dat by de Goden word gemaakt.
Dóch zo uw hart nóch van die trótsheid word bezeten,
Dat gy myn dreygement niet aanneemt; maar vermeten
Op uwe moogenheid zelf 't godendom veracht;
Zo uwe gódd'loosheid met haare gramſchap lacht,
En gy na 't huw'lyk van Kaſſandra nóch durft trachten,
Zo vólg my tempelwaard. Ik zal u daar verwachten.

DERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, *alleen.*

Ik zal u vólgen... Maar wat angſt beklemt my 't hart!
Wat ſchrik rydt door myn' leên! door welke ontroering werd
Ik wederhouden? zou 'k haar reên gelooven konnen?
Zou 'k door een' laffe vrees zo verr' zyn overwonnen?
Neen, 't is de hand eens Góds, die my het hart beknelt,
Die my doet ſchrikken, en myn' pligt voor oogen ſtelt.
Wat wil ik doen? dus lang heb ik getragt te myden
De buitenſpoorigheid, en dwaaling der Atryden:
Moet ik myn' naam, die door de waereld is bekend,
Met die myns Vaders nóch vermengen in het end?
Denk aan de traanen, die gy uwe zoon doet plengen,
Tót welk een' wanhoop gy de Koningin zult brengen:
Dat zy geſtraft word met de echtſcheyding, en den ban,
Alleen, om datze tót een huwelyk, waar van
Zy haar niet konde ontſlaan, had haare ſtem gegeeven.
Kaſſandra haat u, ze is tót prieſterrin verheven,
Daar by heeft zy haar hart gegeeven aan uw' zoon.
Wilt gy haar rukken van Oreſtes, en haar' Goôn?
Maak u de rampen, die Kaſſandre u ſpelt te vooren
Niet waardig, doe het lót, u van de Goôn beſchooren,
Herroepen: kwyt uw' pligt, gelyk een' vórſt betaamt,
Maak dat het godendom, zig zulk een vonnis ſchaamt.

VIERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ARBAS.

ARBAS.

Uw' zoon Oreſtes, is hier weder in Mycene
Gekomen, Pylades geleit hem herwaards heene.

VYFDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ORESTES, PYLADES, ARBAS.

ORESTES.

JA, ik kom weder: Maar kuntge in myn afzyn niet
Kaſſandraas bruigom zyn? moet ik, ô wreed verdriet!
Dat doodd'lyk huw'lyk voor myne oogen zien voltrekken?
Begeert gy, dat uw' zoon 't ſlachtóffer zal verſtrekken?
Dat ik, terwyl gy zyt ten tóp van uw geluk,
Zal ſterven voor uw oog van hertzeer en van druk?

AGAMEMNON.

O neen, gy hebt daarom, uw' vader niet te ontvluchten:
'K heb my bedacht, myn' zoon, uw' traanen en uw' zuchten,
Kaſſandra, Klytemneſtre, en 't wroegende gemoed,
Een' godd'lyke inſpraak, die my 't hart ontroeren doet,
Daar by het groot gevaar van myn gezag, en ſtaaten,
Ja, alles port my om Kaſſandra te verlaaten.
Beweeg die ſchoone tot uw huwelyk, ga heen:
'K zal u blymoedig zien met haar ter Tempel treên.

ORESTES.

Wat hoor ik! wat geluk! zou 't waar zyn! welk een zegen!
Wat overwinning hebt gy op u zelf verkreegen?
Wat eer is dit voor u? en welk een vreugd voor my?
Vaar voort, myn heer, vaar voort, vervólg u zegen vry.

Ver-

Verwaardig my tóch, door die zelfde drift gedreeven,
By myne minnares, myn' moeder ook te geeven:
Duld, dat uw' zoon, die van u 't leevens licht ontfing,
Die haat verbannen mag, en u weêr onderling
Veréénigt met malkaâr.

AGAMEMNON.

Gy hebt door uwe traanen,
Nóch droeve zuchten my daar toe niet aan te maanen:
Ik zelf heb wapenen, waar door ik my verwin.
'K vergeef 't misdadige besluit der Koningin.
'K hou niemand schuldig, als Egistus, dien verraader.
'K geef u uw' moeder weêr, Kassandra, en uw' vader.

ORESTES.

Zo ben ik heel vernoegd.

AGAMEMNON.

'T is eerst van daag den dag,
Dat ik de naam recht van verwinnaar voeren mag:
Op deze dag kom ik eerst recht te zegepraalen,
Nu ik de driften kan van myn gemoed bepaalen,
'K voel, dat myn' vreugd daar door veel grooter is, als all'
De blydschap, die ik had, na 'k Trooje eerst bragt ten val.
De hemel die ik daar voor danken moet, wil geeven,
Dat eeuwig ons geslacht, gerust in vreê, mag leeven.
Ga, zoek de Koningin: breng haar die blyde maar:
Ik zal zo aanstonds na Kassandra gaan, om haar
Zelf aan te maanen tót een' trouw, daar ik voor dezen
Zelf na getragt heb.

ZESDE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES.

PYLADES.

Goôn! hoe kan dit moog'lyk weezen!
Wat onverwacht geluk!

ORESTES.

Myn' vrind, kom, laat ons gaan
Na Klytemnestra; maar zy zelf komt herwaards aan.

ZEVENDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, ORESTES, PYLADES.

KLYTEMNESTRA.

Wat zie ik? zou zich hier Oreſtes nóch onthouwen?
Myn' zoon, kom, vliênwe, om 't geen hier omgaat, niet te aanſchouwen.

ORESTES.

Neen, blyf, Mevrouw: het lót is ons zo wreed niet meêr.
Gy hebt uw' bedgenoot, en ik myn' vader weêr.

KLYTEMNESTRA.

Hoe, daar Kaſſandra reeds ter tempel is getreeden?
'T vólk viert dit huwelyk, maar 't mort, als ganſch te onvreden:
Uw' vader vólgt, verblind door liefde: welk een hoon!
Gy vleït u met een' hoop, die vrucht'loos is, myn' zoon.

ORESTES.

O neen, de Vórſt komt van zyn' vlam te triomfeeren,
Men ziet hem tót zyn' vrouw, zyn' zoon, zich zelve keeren:
Hy ſtaat Kaſſandra niet alleenig af, Mevrouw,
Maar hy gaat zelf, en port haar aan tót myne trouw.

KLYTEMNESTRA.

Wat hoor ik!

ORESTES.

Hy heeft my belaſt, u dit te ontdekken.

KLYTEMNESTRA. *ter zyde.*

Goôn! laat de laſt, die 'k heb gegeeven, niet voltrekken.

ACHSTE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES.

ORESTES.

ZY gaat, waarom óf zy zo ſchielyk van ons ſcheit?
Maar 'k zie Iſmene. Goôn! zy ziet geheel beſchreid.
Door welke rampen word zy herwaards aangedreven?

NEGENDE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES, ISMENE.

ISMENE.

Kaſſandra, heer helaas! die heeft de geeſt gegeeven.

ORESTES.

Kaſſandra! dit, dit is alleenig de oorzaak, ach!
Dat ik myn' moeder zo ontroerd vertrekken zag.

ISMENE.

De Koningin, myn heer, door wraakzucht ingenomen,
Heeft, om het huw'lyk van uw' vader voor te komen,
Egiſtus boeijenen verbroken: die barbaar
Vloog tempelwaard, en vindt Kaſſandra voor 't altaar;
Hy nadert haar: bezet den tempel aller wegen:
Schiet toornig op haar toe met de uytgetoogen degen,
En roept, terwyl hy haar verwoed het hart doorſtoot,
Sterf haat'lyk overſchót van Troojen, uwe dood
Verſtrekt de Koningin tót wraak. Zy ſtort ter aarde,
Met wond op wond doorboord. *Ik ſterf*, riep zy, *myn' waarde*
Iſmene, dit is 't end van all' myn' ramp en druk.
Rampzaal'ge Oreſtes, ach! wat droevig ongeluk
Hangt u nóch boven 't hoofd! wat ſtaat u nóch te lyden!
Ik ſtierf verheugd, kon u myn' dood daar voor bevryden.
Hier op ſloeg zy 't gezigt ter hemel, ja het ſcheen,
Of zy de Goden wou vermurwen door gebeên.
Zy geeft de geeſt: en ik, ik kom, om door myn' traanen
Uw' vader tót de wraak van haare dood te maanen.

TIENDE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES.

ORETTES.

Zo is zy dood. O ramp! ô droevig oogenblik!
Juiſt nu myn' vader van haar afſtand doet, raak ik (gen,
Die ſchoone kwyt, en tót vermeerd'ring van myn' plaa-
Is zy geſneuveld door myn' moeders liſt, en laagen.
Neem deel, myn Pylades, in all' myn' ramp en druk.

ELF-

ELFDE en laatste TOONEEL.

ORESTES, PYLADES, EURYBATES.

EURYBATES.

Waar vlucht gy heen, u treft nóch zwaarder ongeluk.
órst Agamemnon, dié verwinnaar, daar de baaren
ntzag voor droegen, die gevaaren, op gevaaren,
int tien jaar oorelóg, kloek door geworsteld heeft,
ie aan gansch Azie zyn' wil en wetten geeft,
't kort die groote Vórst, voor wien 't heel al moest beeven,
aat door de hand van een' verraader nu het leven.

ORESTES.

droevige ongenâ van 't wreede noodlót, ach!
y rooft me een minnaares, en vader, op één dag!
at list, wat laagen heeft men tót zyn' val verzonnen?
at aanslag, wat verraad, heeft tóch dien held verwonnen?

EURYBATES.

órst Agamemnon, om Kassandra tót uw' min
elf aan te maanen, trad nóch naauw ter tempel in,
f 't vloek verwantschap van Egistus, dien verraader,
ringt schielyk op ons in, bezet terstond uw' vader:
'T gevaar verdubbelde zyn' krachten, in die nood,
l die hem tegen ging bekócht het met de dood.
laar, ach! wat baate 't! hy benard van alle kanten,
an 't worst'len afgemat, ontbloot van lyftrawanten
ezwykt, en valt in 't end, na dapp're tegenweer,
oorboord met wonden, voor Kassandraas voeten neêr.

ORESTES.

hemel! kunt gy zulk een gruwelstuk gedoogen?

EURYBATES.

gistus, ziende dit wreed schouspel voor zyne oogen,
n vreezende voor u, voor 't vólk, en voor de goôn,
na die euveldaad uyt ons gezigt gevloôn.
w' moeder komt hier op ter tempel ingetreeden;
acht, dat zy 't voorwerp van haare minnenydigheden
echts had doen slachten; maar zy ziet dóch al te laat,

De

De buitenſpoorigheid van haare wrók, en haat:
Hoe deerelyk zy heeft haar' bedgenoot doen ſneeven.
Zy zwymt op dat gezigt, en ſchynt de geeſt te geeven.
Terwyl de tempel is met droefheid op gevuld,
De één droevig traanen ſtort, en de and're uit ongeduld,
De goôn om wraak roept, kwam myn' plicht my aan te wekken,
Om u de wruweldaad dier vórſtemoord te ontdekken.
'K hield my gelukkig, zo 'k nu ſtierf voor uw gezicht.

ORESTES.

Het is al lang genoeg gezucht. Ik weet myn' pligt:
Waar my myn' Vader, en Kaſſandra toe verbinden.
Men vólg den moorder, laat ons alles onderwinden,
Op dat de vólgende eeuw, bewoogen met myn' druk,
Zo wel ſpreek' van myn' wraak als van myn ongeluk.

Einde van het vyfde en laatſte Bedryf.